FAITHFUL AND TRUE

MALABAR CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE

1944-'45.

MAG/2

THE MALABAR CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE

(ANNUAL)

1944-'45

Editor: Victor G. M. Pavamani

Published by The Principal, Malabar Christian College Calicut
And Printed by K. A. Krishnan, at the Empire Press, Calicut.

Table of Contents

	Page
1) A Prayer—Tagore	1
2) College Prospectus 1945—'46	2
3) Editor's Notes	3–4
4) The Significance of Jesus—Mr. P. J. Philip	5—8
5) The Annual Report-Principal	9—13
6) Ethics of Meat-eating—M Purushothaman	14—19
7) "Her Hunter,'—M. P. Padmavathi	20—22
8) Through the Window—C. K. Chandramathi	23—26
9) Three Cheers to Malabar—C Jayakrishnan	27—31
10) What is wrong with our Education?—P. I. Devadas Menon	32—36
11) Wardha-C. Ryru Nair	37—38
12) Our Trip to Mangalore—K. Sukumaran	39—42
13) Tough Job—P. Gopinath	43—45
14) Reports of Clubs and Societies	46—55

The Significance of Jesus.

P. J. Philip, M. A., M. Litt.

Ever since the coming of Jesus two thousand years ago he has been the subject of endless discussions and wide spread speculations. Was he human or was he divine ? The general belief of the Christian Church has always been that he was both However, there are not a few in the Christian fold as well as outside who hold that the attribution of divinity to Jesus deprives him of his emulative value. Jesus had declared in unequivocal terms that the blessings of the Abundant Life are realisable only to those who are prepared to go the whole way with him But if Jesus was really incarnate God, how can mere humans follow him ? If, on the other hand, despite his moral eminence and marvellous goodness he was only a man, he descends from the realm of the inaccessible and becomes for us one who is imitable At first glance, this objection may appear to us to be valid. But on further examination, the truth of the poet's words "the lives of great men all remind us that we can make our lives sublime" may well be questioned There have been many gigantic figures in history, but it is madness to assert that their lives can be imitated. On the contrary, they only awe us and strike us with the paralysing fear that the unrealisable often evokes in us. While they have goose stepped the world like a Colossus, the common man has remained of the earth earthy and crawled about like a worm. Even to the enemies of Jesus he was a perfectly good man, a brilliant ethical teacher and a great prophet. But if he was only these and none else he would be just as inimitable as Napoleon and Newton and Shakespeare are in their respective spheres of achievement. As the divine in the human, he may well become for common people the Great Way to the noblest life he declared himself to be It is here that the significance of Jesus is to be sought.

We owe our knowledge of the earthly life of Jesus to the Gospels which are the records of men who had

moved with him intimately. What did they think of him? Their conclusions and opinions cannot be lightly brushed aside as having no weight with us. Their first impression was that Jesus was just a man with all the frailties and weaknesses which flesh is heir to except in the matter of sin. Physically he was a normal man. Growth, weariness, hunger, thirst, pain and death, all had sway over him at one time or another. The emotional life of Jesus was also thoroughly human. Expression was given to emotions such as astonishment, compassion, indignation, joy and grief in his day to day life.

To an outside observer there was nothing exceptional about his spiritual life either. He was a man of prayer. Whenever he was confronted with the special problems and difficulties peculiar to his vocation, he would steal away from the madding crowd and spend even a whole night in communion with God. Often in the holy hush of dawn and the sacred silence of the evening he would be found listening to the "still small voice" from above.

Yet, as the disciples lived with him and watched him in the manifold situations of everyday life, the conviction grew upon them that he was different from ordinary men. They had come to Jesus with open hearts and minds free from prejudices and predilections. No theory or doctrine was thrust upon them for their credulence. Their concern was only with the man and his life. Gradually there became apparent to their gaze something which was entirely foreign to this mundane order. As the shadows of his earthly life lengthened, they were able to recognise in him the flare of the supernatural. We must always remember that Jesus was to these unsophisticated rugged men what he appeared to them to be. Naturally, in the records they have left no attempt has been made to paint a "beautiful picture" of their master. With a simplicity that rings through and through, with the authentic note of truthfulness they put down what they had seen and heard and felt. And they could not escape the conclusion that Jesus was "the Word made flesh", for they had beheld his glory

as that of the only begotten of the Father full of grace and truth.

This was what the disciples thought of Jesus. Weighty and authoritative though their verdict be, some of us may still be assailed by the doubts and uncertainties of the age, living as we do at distance of time Therefore, we may do well to enquire what Jesus has done and does? What changes has he wrought and does he bring about in the lives of men and women? Such a record belongs to history and hence it must be inducive of conviction Jesus must be the kind of person who could do what he has accomplished, And what are they? The world owes its most meaningful conception of God to him. He reveals a God, who though he hates sin, loves the sinner as a father his prodigal son. Thus he heightens the infinite value of the individual. Jesus believes in the worst criminal and gives him hope of moral renewal and reclamation. The power for spiritual rejuvenation is available with him for the trusting seeker. It is Jesus who has given to the world its loftiest ethical precepts. And these have stood the test of adventurous living and vindicated their claim to practical efficacy and worth We find the most appealing and effective exhibition of vicarious suffering in the Cross of Jesus. He stands before us here not only as a great religious teacher but as a personal Saviour whom to meet is to love and whom to love is to live victoriously. Personal allegiance to him tantamounts to loyalty to the highest and noblest ideals. The question then that looms large before our face is: "Has any man achieved what he has?" The answer is certainly in the negative. and we are forced to agree with the disciples that in Jesus we meet one who must needs be the fullest manifestation of God himself,

Thus the Christian Gospel is the announcement of an act of God in human history. Christianity is the faith that in Jesus Christ a new force entered this world-a force that fights evil and conquers it. The significance of Jesus is that he was the divine in the human. He has demonstrated once for all that God can enter human life and does Wherever there exist receptive minds and responsive hearts he is ready to

go in. For, if in Jesus God has entered the temporal order once, he must do so at all times provided the conditions are fulfilled This is the greatest news we can ever take to those who groan under the grinding burden of defeat, and despair of victory in their lives. The incarnation of God is not a solitary event. On the other hand, it is an event which heralds the continued entering and working of God in the world and in the lives of men and women When Paul wrote to the Galatians " not I but Christ liveth in me" he was giving expression to his belief that it was God who lived in him and worked through him. God seeks entrance into our lives though human we are. "Behold I stand at the door and knock: if any man hear my voice and open the door, I will come into him, and will sup with him and he with me." The life and mission of Jesus was directed towards impressing upon us this significant fact.

KURIAN VERGHESE
V. B.

Annual Report, 1944.

Mr. Chairman, Ladies and Gentlemen,

Another year has passed and we have every reason to be thankful to God that in spite of the tragedy and the horrors of war, we have been able to carry on our work in peace and security. Considerable difficulties have been experienced throughout the land because of the general scarcity and the rapid and abnormal rise in the cost of foodstuffs and all other necessaries of life. Teachers, being a poor class, have suffered along with other sections of the poor, but I am thankful to the Management that they have given some relief although not to the extent to which Government has given to its employees. I am glad to say, however, that in spite of all difficulties, our work has not suffered. For this and all other blessings that have been vouchsafed to us we are really thankful

We are also thankful that the events of the war have taken a decided turn for the better. Hopes are being expressed everywhere that it will soon be over and thinking men all over the world have come to realise that human living has to be reconstructed in order to meet human problems according to the principles of the Kingdom of God and to solve human misunderstandings with sympathy, kindness, friendship and above all with the help of God. Schemes of postwar reconstruction are being seriously considered. Of these the one that affects us most, as educationists, is the Scheme of Post War Educational development in India, popularly known asthe Sargent Scheme. I do not propose to go into the details of the Scheme, but I should like to mention some of its implications as far as Christian Educational Institutions like ours are concerned "The Sargent Scheme aims at providing all children of India with a certain basic education and enabling those who show promise to pass on to High Schools, Universities and other Institutions for further education It also meets the requirements of the country for technical education

side by side with practical training. ."The scheme does not provide for any great increase in aided schools and practically all the increase is to be within the State system

To us the Report raises the whole question of the future of Christian education in India. There are indications in it that there will be a place for Christian Schools and Colleges in the National Scheme, but to what extent we are not told Yet by our contribution to the cause of education both in the past and in the present we do deserve a real place in all such schemes for the future Among ourselves we have to try for greater co-ordination of effort so that the education we impart might be based on certain uniform principles with emphasis on the true values as we conceive them No planning will be of any avail if a world order is not created in which truth and justice and righteousness shall prevail.

It is customary on an occasion like this to give a short account of the working of the College and I shall, with your leave, place before you a brief survey of our activities during the year

The strength of the institution has increased, the number being 1497 as against 1427 last year. The number of women students in the College Classes is 50, the highest that we have ever had and the maximum allowed under the rules of the University regulating the admission of women students in men's colleges.

There were a few changes in the staff Mr. Herbert Samuel, B A, (Hons) has been appointed Lecturer in Logic in place of Mr. Arthur Henry. Mr Kochukrishnan Adiody, our demonstrator having resigned, Mr A K. Raman, B. Sc was appointed in his place. In the High School Mr. J. W. Frederick went on two years' leave for higher studies and was succeeded by Mr A Sathyanathan, B A, L T. Messrs C Mellington and C R. Edakadan joined military service Messrs. P V. Narayana Panicker, V Madhava Variar and C M Kunhirama Kurup and Miss Santhi P. were appointed in the lower classes.

In the University examination the performance of our students was not at all satisfactory. Out of 84 students sent up for the intermediate examination, only 28 passed

with 12 in the first class. The percentage of passes was 33 1/3 as against 58 last year. 95 pupils sat for the S S L C Public examination and 43 were declared eligible for the University course, which shows some improvement on last year's results

I may mention here that we have been allowed by the Department to use English as the medium of instruction in all non-language subjects in forms IV and V.

In Athletics, things have continued to go well. A very large proportion of our students are playing some game or other regularly and every bit of space available in the compound is being used under the supervision of our Physical Instructors and other teachers Besides the compulsory physical training there is provision for football, hockey, basket ball, volley ball, badminton and tenekoit. Physical training has been made compulsory for women students in the College classes. In the West Coast Tournaments now on, the College won the Hockey cup, but lost the Football cup we had won last year.

The Literary and Debating Societies and History Association attached to the College have worked well during the year. The Inaugural meeting of the College Parliament was held on July 27, 1944 and was presided over by Mrs. E W Bouchier.

The activities of the College Branch of the Students' Christian Association began with the function of welcome to the Junior students There were prayer meetings every week and special study classes once a month.

In the High School, the Class Debating Societies have been very active, each section of Forms IV, V and VI holding its own meetings. In addition there were combined meetings when speakers from outside addressed them. A Junior Red Cross Group has been started with nearly 50 members. The School Christian Union has met regularly under the guidance of a member of the staff.

The Annual Cinema show in aid of the Poor Boys' Fund was held on Wednesday, November 22nd. The gross proceeds were Rs 2590-10-0. Our thanks are due to the Manager of the Crown Theatre for giving us the Benefit Show. This is the fifth year that the Crown Theatre has helped

us in order to raise funds for giving a noon meal to our poor boys. Our thanks are also due to our teachers and students for their enthusiastic labours and to the public for their kind patronage. During the year November 1943 to October 1944, 60 boys were given a free meal at noon on every working day. The total amount spent was about Rs. 1000.

The Students' Co-operative Store continues to do valuable work in spite of the difficulty to secure books, paper etc Out of the profits of the Store a sum of Rs. 10 has been spent for a prize in the school.

Our Hostel can accommodate 48. Since it became full within a week after the re-opening of the College in June, a few of our boys had to seek admission in the Y. M C A. Hostel. In spite of difficulties arising out of the food situation, our Warden has been able to maintain hostel life in reasonable comfort.

So far as is known, over 150 of our Old Boys have joined the Indian Army in its various branches. A fairly large number of them secured Emergency Commissions.

In 1948—four years hence—this institution will complete one hundred years of useful service to the public of Malabar and other parts of the West Coast. I am permitted by the Executive of the Old Students' Association to announce here that it has decided to celebrate the Centenary in a fitting manner and also to do something substantial and lasting to mark the unique occasion. I take this opportunity to express my sincere thanks to our Old Boys for the active interest they have taken in the welfare and progress of the institution and for the enthusiasm with which they have come forward to express their appreciation of and gratitude to their *Alma Mater*. I have also to thank the Old Students' Association for the grant of a scholarship of Rs 50 as well as a prize of Rs 25. The scholarship will be awarded this year to P. Achuthan of Class I who stood first among our boys who passed the S. S L. C and joined the College, and the prize to Miss. M Narayanikutty the first among the women students promoted to Class II. The scholarships awarded by three Old Boys and a well-wisher of the Institution will go to the

following students:

L. S. Jones Scholarship, Rs. 50— N. Gabriel, Class II

U. K. Sankunni Scholarship, Rs 50— A. Chandran, Form V

K. Kelukutty Scholarship, Rs 50— K. V. Haridas, Form IV

K. Chekkutty Scholarship, Rs 50 — Edward P. John

Our immediate needs are more accommodation for the expanding Science classes and the increasing strength in the High School, and a spacious Reading and Common Room for our students

I should like to take this opportunity to express my sincere thanks to all my colleagues on the staff who have heartily co-operated with me in every way in the successful working of the institution during the year and also to acknowledge the uniform courtesy and willing obedience on the part of my students both of the college and school.

Ladies and Gentlemen, two years ago we had a distinguished 'Old Boy' of ours, Mr Karuvila Zachariah, to preside over our College Day Celebrations. Today we have another distinguished 'Old Boy' and we are proud of the great privilege. On behalf of all of you I thank him most heartily for coming to us and presiding at this function. My thanks are also due to Mr P. P Hassan Koya for agreeing to propose the Toast of the College. I thank you, ladies and gentlemen, for so kindly responding to our invitation by your presence.

ETHICS OF MEAT-EATING

by

M. PURUSHOTHAM Class II.

(This article won the first prize in the S. P. C. A. Essay competition held in 1944. The writer also secured the first prize in the Essay Competition held in 1943.)

Man is not a carnivorous animal, though Charles Lamb would have us believe in his essay entitled 'A Dissertation upon Roast Pig' that "for the first seventy thousand ages, mankind ate their meat raw, clawing or biting it from the living animal, just as they do in Abyssinia to this day". No doubt, the Chinese anecdote describing how the swineherd Bo-bo accidentally set fire to his cottage and burnt down in the general conflagration as many as nine pigs, how his fingers scalded when feeling for life in the burnt pigs, how when he applied his fingers into his mouth, in the booby fashion, to cool them, they gave him, for the first time in his life—as well as in the world's life—the delicious taste of the roast meat, how his father Ho-ti, the Chinese judge and jury unwillingly followed suit, and how the habit of eating meat roasted came to stay among mankind, makes interesting reading, but is at best a figment of the author's fertile brains, and no conclusive proof of the antiquity of the custom of meat-eating.

Nor is there any biological background in support of meat-eating, Medical authorities have recently come to the view that man's physical structure shows that he was not meant to be a meat eater. Darwin in his "Origin of Species" says that man has evolved from the ape, to which fact the psychological and physiological affinities in him bear unmistakable testimony. The ape has no predatory tendencies; it feeds on fruits and nuts. So, man whose ancestry has been traced to the ape family, must, in his original state, undoubtedly, have been a frugivorous animal.

Meat, for all practical purposes, denotes flesh of all living creatures, though

some are inclined to include their products such as milk, cheese, butter and eggs as well. But this is stretching the definition too far. The advocates of meat-eating, like Charles Robert Moulton M.S A. Ph. D., Director of the Department of Nutrition, Chicago, strongly urge the eating of meat on the ground that meat-eating postpones the feelings of hunger unlike starch and vegetable and sugar foods, that meat contains large quantities of protein, fat, mineral and vitamins and that meat foods have an appetizing flavour and increase the flow of digestive juices. But, as most of the animals indiscriminately brought under the butcher's knife for food are, as a rule, affected by communicable diseases, they communicate them to man and as the flesh of artificially fed animals is scientifically proved to be full of excretory substances, flesh eating becomes injurious and causes diseases like tuberculosis, gout and cancer. The inordinate use of flesh foods, instead of imparting good health, does more harm than good by disturbing the bodily metabolism. Decomposition of the carcase of the animals also sets in as soon as life is extinct in them. Dr Allinson in his writing on health and hygiene advocates a curative system based on the regulation of the dietary of patients. Himself a vegetarian, he prescribed for his patients a strictly vegetarian diet and with complete success. Thus from the point of view of health also meat-eating is not desirable.

It is a well known axiom that morality is the basis of things. Is meat eating morally justifiable and has the killing of animals and beasts for food any moral sanction behind it? There is a general belief that the lower orders of the creation are meant for the enjoyment of man and that it is perfectly moral to kill animals and beasts for our food. Manusmrithi also would seem to support meat eating. But people, unfortunately, forget the fact that ethically man's supremacy over the lower animals does not mean that the former should prey upon the latter but that the higher should protect the lower and that there should be mutual aid between the two as between man and

man. Man is a meat-eater by long habit which has unfortunately become a second nature with him. Evidently he seems to be quite oblivious of the fact that man eats not for enjoyment, but to live and that his real seat of the taste must be the mind and not the tongue. Mahatma Gandhi's first experience of meat-eating furnishes a classical example of the prickings of the conscience as if meat-eating is a sinful act. Gandhiji says in his autobiography, "The goat's meat was as tough as leather I simply could not eat it. I was sick and had to leave off eating I had a very bad night afterwards. A horrible nightmare haunted me Every time I dropped off to sleep it would seem as though a live goat were bleating inside me, and I would jump up full of remorse" Buddha's teachings also lay special emphasis on Ahimsa and he enjoins the eschewing of flesh foods.

The cult of universal love also militates against meat eating as it entails the killing of innocent animals. What Coleridge inculcates in his poem "The Ancient Mariner" is worthy of attention.

"He prayeth well who
loveth well
Both man and bird and
beast.
....
For the dear God who
loveth us,
He made and loveth all".

According to the poet all the sufferings and torture undergone by the Ancient Mariner and his crew were due to his wanton killing of the Albatross and he was saved only when love for all the slimy creatures of the sea began to gush forth from his heart The killing of animals even for purposes of food indicates the want of sympathy and love for the brute creation as a result of the age long corruption of the soul. As Charles Reade observes in his famous novel, "The Cloister and the Hearth," "The cruel to animals end in cruelty to man; and strange and violent deaths, marked with retribution's bloody finger, have in all ages fallen from Heaven on such as wantonly harm innocent beasts".

The aim of all civilized countries must be the improvement of the nation's character. There are no two opinions about the fact

that meat-eating degenerates character, makes men cruel and ferocious and unfeeling like the brute animals Notwithstanding some people seem to entertain the wrong notion that Britishers here have been able to rule over us because they have been meat-eaters and among students a doggeral of Narmad's was in vogue which runs thus:

Behold the mighty
Englishman
He rules the Indian small,
Because being a meat
eater
He is five cubits tall

But what Indians require and what makes life noble is not animal courage or sturdiness of limbs, but, as Sir Radhakrishnan puts it, sweetness of temper, sanity of outlook and strength of spirit Every progressive race, therefore, must needs pay particular attention, not so much to bodily stature as to the virtues of character, intelligence and sympathy for all creatures, both man and beast.

Meat eating and flesh foods are not enjoined by any of the religions of the world worth its name. Mr Howard Williams in his capital little book, 'The Ethics of Diet" has sketched a biographical history of human dietetics from the earliest period to the present times and has admirably made out that all philosophers and prophets from Pythagorus and Jesus down to those of the present age have been vegetarians and they abjured meat. Hinduism forbids caste Hindus from meat-eating Buddhism and Jainism strictly prohibited it and Christianity does not seem, anywhere in the Bible to recommend it. As Lt Col. Josiah Oldfield fitly remarks "In the religious world the Seventh Day Adventists (who are connected with many sanitoria and the manufacture of food specialities) and some Bible Christians, the worshippers of Vishnu and the swami Narang and Vishnoi sects, amongst others, preach abstinence from flesh food. The Salvation Army the Tolstoyans and the Darkhobons encourage vegetarianism. A number of orders in the Roman Catholic Church (the Trappists) and in the Hindu faith (the Danupanthi Sadus) are pledged abstainers. It is therefore manifestly patent that meat-eating lacks religious sanction.

Social economy also does not recommend meat-eating Though animals are partly fed on materials not required for human consumption, they are, to some extent, grainfed or live on land which might otherwise be used for vegetables, grain or fruit growing. To this extent animals compete with man for utilizable foods. An acre of cultivable land under fruit and vegetable cultivations yields two to twenty times as much food as if the same land were used for feeding the cattle.

Meat-eating is not advantageous on the side of individual economy also. The assimilable nutriment from a given weight of fruit and grain costs less than the same nutriment obtained from flesh foods. Mr. Samson Wright M. D. of Middlesex Hospital Medical School, London has statistically found out that "cow, pig and fowl consume 12—14 lbs. dry fodder for each 1 lb of dry human food produced as meat, eggs etc., the sheep 24 lbs and the ox 64 lbs". Fromthese data, he concludes that "Prime beef is thus the most extravagant of all forms of animal food as regards the quantity of vegetable food required to produce it." Because of these facts, meat is dear, and if too large a proportion of the income is expended on meat, there is not enough left for milk and vegetables which are indispensable constituents of the diet. Hence considerations of social economy no less than individual economy discourage meat-eating.

To sum up meat-eating can hardly be sustained on ethical grounds; nor can it hold its ground on principles of antiquity of custom, of biology, of religion and of social and individual economy, which are but corollaries of the moral aspect of meat eating. It must, at best, remain as an utopian dream to get people who have been for generations confirmed meat-eaters totally to eschew meat and completely to abstain from it. What is feasible, under the circumstances, is only to drive home to them the incalculable benefits of vegetarianism and the necessity of abstaining from the cruelty they are thoughtlessly and sometimes deliberately inflicting upon the mute animals, persuade them to give up, as far as

possible, a large number of the meat dishes which are positively injurious to health and substitute for them a variety of leafy vegetable, fruit, nut and milk diet. We cannot conclude better than by quoting the beautiful and striking passage of Lieutenant-Colonel Josiah Oldfield, M.D. F.R S M D.C L. in his treatise on Vegitarianism :—

After the virtues of courage and valour and fearlessness have been taught in the lower stages of evolution, the virtue of gentle humaneness and extended sympathy for all should be taught in the higher cycle of the evolutionary spiral. Flesh-eating entailing necessarily an immense volume of pain upon the sentient animal creation should be abstained from by the higher classes in the evolutionary scale".

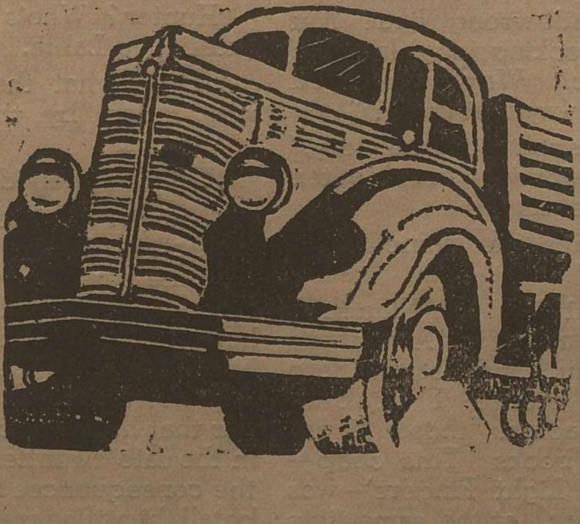

"HER HUNTER"

M. P. PADMAVATHI, Sr. Inter.

Nina's black brows came together in a thunderous scowl. She flung the book down, took it up again to tear it, but on second thoughts pushed it into the drawer.

"It's not a true story, of course," She muttered irritably. "But still....." some one giggled. She turned round sharply and met the smiling eyes of her friend Lalita.

"You!" she exclaimed.

"What't wrong Nina? You were looking as black as thunder. Why did you throw away that book?"

"It's such a horrid story," Nina replied. "I hate the way it ends."

"What's the name of the book?"

"Light Fingers", Nina said, and continued "Are there really such men as the hero in this story? I think we come across those types only in books This chap— in the 'Light Fingers'—was a burglar, at the same time a man of society. He was tall and young and always gay. Most gay when in danger, and he..............."

"Oh! Do stop your description and tell me the story", interrupted Lalita impatiently.

"Well, it begins with how he slipped into the bedroom of a rich and beautiful girl. He had come to steal her jewels which the maid had deliberately left on the table She had either been bribed, or was Hunter's accomplice."

"Hunter? Who's that?," questioned Lalita.

"That's what the burglar was called by those who knew him."

"What happened next?"

"The girl who was not yet asleep raised the alarm. By the time her people got out of their beds and reached her room—it was a large house you see—he pleaded with her to let him go, told her that he was young—just in the late twenties—and of the consequences that would befall him if he were caught. His dark, appealing eyes which she could see through

the slits in the mask he was wearing, and his dazzling smile, had the magical effect of making her relent, and she allowed him to escape. But he had not forgotten to take the jewels."

"And what about those who came to her help? What excuse did she give?"

"She told them that she had a dreadful dream, and somehow sent them away Then begin her adventures with Hunter. They also come to love each other. Oh! Lali! What fierce and passionate love! But in the end circumstances make them part, never to unite. That's the story. Like it?"

"Yes. Somehow I like stories to end in that fashion. So, that was the cause of your petulance! How silly!"

There was unbroken silence for a few seconds. Then,

"Why don't such things happen in our lives?" guestioned Nina. "I wish some one enters my room tonight. I would show him then!"

"What would you do? Fall in love with him of course, and in the end break your heart like Hunter's girl," said Lalita with a sniff. She then looked at her watch and exclaimed:—"Oh! It's getting late. I have to be at home by six". She jumped up from her chair.

"Good night Nina and sweet dreams of your Hunter", she shouted when outside, and was off.

* * *

* * *

* * *

Nina paced up and down the paths in her lovely little garden. Over her, flowed the river of night. The cool breeze, heavy with the perfume of flowers fanned her cheeks. She felt sleepy. A little later she went in and switched off the light, then slid between the blankets, sunk her head into the soft pillow and fell asleep at once.

She had not slept long when she woke up with a start. She had heard a slight sound. What could it have been? A cold draught was blowing in too. She looked towards the window eight or nine feet away, Heavens! Who had opened it? Not her mother surely, nor her brother. They had both been sleeping soundly when she had come in. She gave up thinking of this and dozed off. But a second time she

heard the sound and looked towards the window again.

What she saw there made her shut her eyes tight. She had seen, against the background of the sky a black silhouette of the head and shoulders of a man. Her heart pounded against her ribs. To scream was impossible. What if he should take it into his head to shoot her? Her throat muscles had contracted too. She nudged her brother. But it was useless. He slept like a log. Her mother was on the other cot. Her unle in the next room and the servants further away were snoring with all their might.

Minutues crawled by. Had he gone? She opened her eyes slightly. Curse him! He was still there. What the devil did the scoundrel want? Then all of a sudden he disappeared.

He had gone at last! What a relief! So this was her Hunter! The Hunter of whom Lali had teased her! Where was her courage now of which she had boasted just a few hours ago? Where — oh dear!

Just as suddenly as he had disappeared, the man had re-appeared. Nina saw him stretch his hand between the bars of the window into the room, and switch a torch. The whole room was flooded with light. A new wave of fright swept over her. She lay there wide-eyed with terror. The man saw this, look fright and disappeared,

Only then was the spell broken. She shouted with all her might. In an instant mother, brother, uncle, servants, all were around her. Anxious questions poured forth from each one's lips. In broken words she told them of "Her Hunter", and then burst into torrents of weeping for no reason at all. They went outside, but there was no trace of the man.

And then Nina knew it was all a dream.

Through The Window

The big railway clock struck the first quarter after eleven and almost at the same time, the great station bell tolled when Shubha alighted from the taxi and walked into the already crowded platform. Everything was astir. The porters wheeled truckfuls of luggage through the crowd and anxious mothers held the children firmly. The booking clerk with beads of perspiration on his forehead was writing out the luggage receipts.

Shubha stood in the midst of all this noise and confusion and was quite unaware that a pair of eyes were watching all her movements with an air of amused curiosity. The train came puffing in and the passengers began to descend—but there was no trace of her uncle. She was disappointed; and while returning to her taxi, she met those laughing eyes of Sudhir which were still watching her. She was rather puzzled and while passing, her brown eyes cast a look at him, a look that went straight to the young man's heart She had seen him only for a moment and during that brief space of time she noticed that he was a tall and stately looking young man in military uniform. She never realised then that she had met the man who was to work the happiness and misery of her life!

Hurrying down the steps, she entered the taxi and drove away without turning back to see those eyes still following her until the taxi passed out of the open gates—where so many meet for one single moment to part for ever.

That night while Shubha was seated by the window doing some reading she happened to look out and to her great surprise she found the same young man seated in his neighbour's reading room—looking on without once taking his eyes off her. In one hand he held a cigar from which came little wreaths of smoke that encircled his head. She tried to avoid his looks but could not - they sat looking at each other as if their eyes had the power to convey all that their hearts would say.

Early next morning when she opened the window she saw some one waving to her from a distance and she knew that he was gone—something made her uneasy but she did not know what it was.

December passed by and March came--and though she little thought of that man who had so strangely stepped into her life—he never forgot her—her image was ever present in his memory. Fate brought him once again to that same house.

That evening while she was seated in her garden Sudhir came up to her—she looked up and their eyes met and she realized only then that her love for him was not a thing of sudden growth. It had been lying deep within her unnoticed and perhaps unrecognised ever since that moment their eyes had met across the window.

"So you are come back", she said, half blushing and half smiling.

"Yes, are you not happy to have me near?" He put the question with a note that she never forgot.

"Last year you were here" she said softly, "Next year perhas I shall still long to have you near and look back and think I was happy today" In the conversation that followed Sudhir told her that he was a Captain in the Army and was expecting to be transferred shortly. Somebody was calling Shubha from within and there the conversation ended

Next evening Sudhir came to take leave of her. He had received the order of transfer Very slowly he turned to her as if he were trying to resist her eyes and could not; and his hands stroked her face softly and pushed her wavy hair gently back and he said "I am leaving to-morrow. I would ask you to give me the memory of one happy hour before I go away."

"You will come back won't you?" she asked" You know where there is one whose every thought begins and ends with you".

In his eyes there lay the shadow of something deeper—although the secret was carefully guarded from her.

"Perhaps this is the hardest good bye of all," he said.

Shubha with tear in her eyes and a smile on her lips looked at him with a look

that he never forgot. "Some day", she said "perhaps some happy day we shall meet again"! and grasped his hand with that sort of a grasp which one remembers afterwards. He was not there very long and during that time he took a mental photograph of her which lasted until her death

Months passed. Then came a day when Shubha and happiness had to bid each other farewell She came to know that Sudhir was not a bachelor. She threw herself on the sofa and gave vent to her grief—and though mortal ears heard them not One Unknown Being listened to every sigh and groan that came from that aching heart in Shubha's lonely chamber In the meantime her parents forced her to marry but she refused—They knew that she had a secret and lasting attachment for a man whose name she succeeded in keeping from them in spite of their repeated attempts to find it out.

Six months had passed since last he met her—and now she was on her deathbed—there was no hope of her recovery. Her one burning desire was to see him. Tears came to her eyes as she beheld the man she had loved so much, Taking his hand in hers she said, "This is the last time—the very last time we shall see each other. You and I can never have each other In this world our union is impossible. By law you belong to another — Why — Why did you keep it a secret?" 'Shubha dear—my precious one I had not the heart to tell you. I have loved you as I have never loved anyone else".

I wanted to tell you just this" she said "and nothing more I have loved you—I have never loved any one else". Heart met heart in that agony for each knew all that was in the other It is painful to dwell on such details—and there are meetings in the world which ought not to be closely touched upon. This was one such.

Sudhir clasped her hands —and his tears fell fast on her lovely face. He never thought how those last words of hers would ring in his ear in after years

Some one was singing from the other house—a favourite song of Shubha,

"In the sweet by and by we shall meet on that beautiful shore"

Once and for the very last time her eyes opened. In that lovely countenance were a serenity and a resignation that had something angelic in it. "Yes," she said, *slowly,"—We — — shall meet — — — on — — that — — beautiful — — shore*

That was the end — she had passed away with Sudhir's tears still shining on her face and a smile which had awakened when she heard that chorus.

CHANDRAMATHI C. K.

Class II.

M. SREEDHARAN
Sub-Senior Athletic Champion

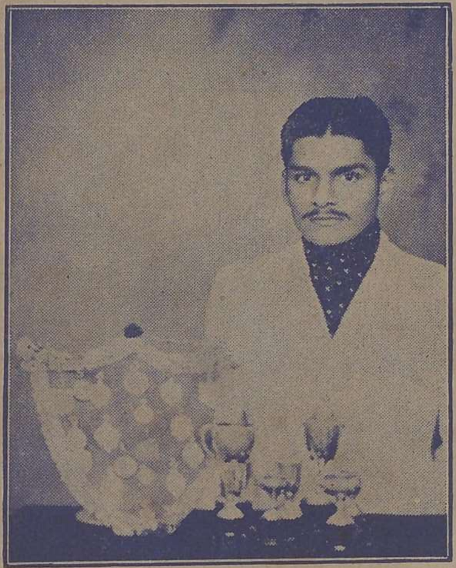

A. M. SUNDER RAJ
Senior Athletic Champion

Three Cheers to Malabar!

A tropical forest. Jungle trees with spreading branches grew thick, almost forming a canopy overhead. Wild vines and creepers interlaced and hung in festoons Down below, the ground was covered with shrubs and grass peering out upward as if to search for bright sunlight kept off by the roof of leaves above The earth, sodden with rain, was slimy. The usual twitter of birds was absent; only frogs and other crawly things croaked sullenly Here and there the trees appeared smashed and twisted as if a satanic hand had tried to sweep away nature's spontaneous growth. The gathering dusk was about to throw a pall of darkness over the jungle, the scene was dismal

Jemadar Sankar lying prone near a tree in the jungle stirred restlessly in his sleep. Clad in greenish battle dress, tattered and torn here and there, his face grimy with dust and dirt-with a stubbly beard caked with mud—he looked a desolate figure. He turned to lie on his back and opened his eyes, eyes which even in a sort of daze showed alertness. He blinked. His right hand slowly groped for the water bottle lying by his side. Taking the cork out he drank two or three mouthfuls of water. The drink appeared to refresh him. He wet his parched lips with his tongue and slowly rubbed his palm over his forehead as if to bring back to his mind how he happened to be alone in the jungle. He re-collected how, while on a reconnoitering raid into the enemy positions the previous night, he had suddenly been stricken with an acute attack of malaria and how his comrades had to leave him there to push on with the work they were charged to do. It was suddenly brought home to his mind that he was far away from his base and that most probably the vile Japs were close at hand. The idea made him alert and he instantly grabbed the tommy gun lying by his side. Caressing this weapon of offence he slowly sat up peering

round with great caution. He examined the magazine to see if it was fully charged. On being assured of it, with great effort he slung on his back his haversack and other kit which lay by his side. With the finger on the trigger of the gun he sat leaning on a tree.

The fever had left him as suddenly as it had come But he was weak; his joints ached and a dull headache throbbed in his head. He closed his eyes to rest awhile.

"Whee-eee-e-e" A shell whizzed through the jungle trees tearing and smashing the branches in its path of destruction.

"Wee-ee-e-e-e," yet another shell.

A third and a fourth followed in quick succession. With almost automatic precision begotten of days of fighting in Assam jungles Sankar fell flat on the ground almost hugging it putting on his tin hat even at the first sound of the shell. Yes, they were Japanese shells aimed at his comrades-in-arms advancing slowly. From the angle at which the shells flew through the forest Sankar realised that the gun emplacement which sent the shells were close at hand. He knew also that unless the gun was silenced immediately the shells might do havoc among the friends. He was sick; he was weak; he was well hidden in the jungle undergrowth. He could lie down where he was and avoid the danger His comrades could take care of themselves But he was a soldier, He had his duty to do. Hailing from Malabar, the land ot valiant men he would be insulting his motherland if he did not show valour. He must act and that immediately, no matter if danger to his life was probable. He lifted his head slightly and watched to see if he could note the spot from where the guns belched out shells.

"Whee-ee-e-e-e"— another shell.

In the gathering darkness he noted the flash far away. Over a mile off down a glade and half way up a craggy hill the Japs had their gun position.

With aching limbs he crawled. Occasionally he ran a few yards in a crouching attitute taking care to take cover behind the jungle trees. Often he stumbl-

ed and fell, his service boots getting entangled in the bushes and vines But with a stout heart he carried on not minding the bruises and caring little for the shooting pains in his legs What cared he of his own aches and danger if only he could smash the dirty Japs. Down the glade and up the hill he struggled on, sometimes crawling on all fours and sometimes wading through squelchy mass of ooze and mud. He scrambled up the hill with great caution Now he was near the enemy. Further on he could see the outline of the gunners as each shot belched out red flame from the muzzle of the gun. A few yards more; and he could hear the chatter of the enemies. He lay behind a crag to take wind as he was panting from his exertions. He thought out the plan of attack. He was only about thirty yards from the gun. One more spurt, a very careful advance, and he would be in a position to act Holding his gun in one hand and holding a Mill's bomb in the other he snaked himself towards the foes. At each flash of the gun he lay flat on his stomach not even moving an eye-lid. He crawled nearer. When sufficiently near he pulled the pin of the bomb with his teeth and threw it with precision in the midst of the enemy. In an instant another bomb followed the first. He lay flat so as not to get the blast from the explosion of his bombs.

"Bang-bang," terrific explosions one after the other.

When the smoke cleared he found that the gun was smashed and the enemy silenced. Holding the tommy gum in his arm-pit he rushed up. Only one Jap was left alive with one leg completely smashed. As he got near, the Jap soldier aimed at him with a revolver but a shot from the tommy gun sent that soldier of Nippon to kingdom come.

With trained eyes he looked for the ammunition dump and noted that there was a low passage into a fox-hole behind the gun. He crept in and found a large number of shells in the dug-out. To complete the destruction Jemadar Sankar took out a stick of dynamite from his kit bag, fixed the fuse long enough to allow him to get back to safety He set fire to the fuse with a lighter, shielding the flame carefully with his hands lest the ene-

mies who may be near might notice his presence. He threw the explosive into the fox-hole and ran down the hill with speed. In his hasty retreat he was not quite cautious and before he had reached the glade a machine gun spat bullets in his direction. He fell on the ground and crawled, while doing so a big report conveyed to him that his dynamite had done its work. But he had been noted by the enemy. He realised that unless he took great care his life was in danger. The machine gun continued to rain bullets in his direction but they went above his head. He lay quiet for some time.

In the star light he noted that the enemies were closing in on him from all directions. To escape capture he had to fight. He held his fire till the enemies were quite near, lying down as if dead all the time in the cover of the grass Soon the Japs, a number of them, were close by and he let them have it; his tommy gun raked the pygmy troops on one side while two bombs greeted the enemy on the other side Though the carnage was great the enemy rushed up and caught him. The bullets that were rained at him did not harm him much except for a wound in the left shoulder. He was caught, dis-armed and marched in triumph by the enemy to the top of the hill. Jemadar Sankar wondered why he was not killed by the enemy although he had himself shot down many of them. But when he was taken to a Japanese Officer he knew that his life was spared for the time being in order that he may be questioned about the movement of the allied troops on that part of the front.

When the Japanese Captain asked him in English he pretended not to understand that language. They asked him in Urdu, Hindustani and even in Bengali. He continued to pretend complete inability to make out the meaning.

"Hum Malayalee hai Hindustani, English malum nahi". He repeated to the enemy questioners.

The Japanese Officer nonplussed ordered the prisoner to be taken in custody to a Japanese dugout. Jemadar Sankar walked bravely though prodded with bayonets by his four escorts. One of the pygmy soldiers spat on his face and slapped him on the cheek. Sankar was

inclined to plant his service boot on the abdomen of the unsporting villain But he held his peace. He realised that any offensive action meant that he would be drilled with bullets from the guns in the hands of the enemies. He bided his time. He waited for an opportunity to escape.

That night when a half moom was slowly rising over the jungly horizon he found that the men left to guard him were not so careful. He also found that only one was awake the others having stretched themselves on the ground. With great stealth he drew out a bayonet hanging in a scabbard on the waist of a sleeping Jap. In an instant he ran it through the heart of the wakeful soldier and as the man fell with a gurgle Sankar ran for all he was worth After proceeding westwards for about a furlong he stopped short and surveyed the land in front. A thick jungle was quite near. He got into the thickest part of it and crawled along He crawled and walked and ran all through the night not resting a minute.

Day break saw him on the top of a hill looking eastwards. He saw two *bashas* His heart leapt with joy as he realised that the shape of the *bashas* declared that they were of the allied troops. With a last spurt he ran and reached safety,

He found it was a camp of East African troops He was soon taken to the Officer, commanding the unit In good English he narrated what had happened the previous night and detailed how he had single-handed killed many Japanese soldiers.

The Officer was pleased. The wound on his shoulder was dressed.

Next day found him back in his unit, a happy man with the possibility of getting an award of a military medal for his valour

Jemadar Sankar had brought glory to Malabar.

C. JAYAKRISHNAN,
Class II.

WHAT IS WRONG WITH OUR EDUCATION?

It has been admitted by almost all competent authorities that education that is imparted to us today through Schools and Colleges is defective and highly unsuited to Indian genius. Some have even gone to the extent of denouncing it as helping in our "denationalisation" and rightly too. There has been a growing and alarming estrangement visible everywhere in India between the pupil and the home, between the educated and the Society, the masses of the people. The so called educated of this country find it hard to fit in themselves in the scheme of things in society—the very thing that real education worth the name should have enabled them to do; and they find themselves a bit "out of place everywhere and at home nowhere". Moreover, the educated youth finds to his utter disqust and consternation that all the training and all the knowledge that he has acquired at the expense of so vast a space of his lifetime and so stupendous a cost are practically of no avail to him in his daily duties and tasks-unless he is a veritable robot with no personality to call his own and with no social or cultural-ties to the world around "University makes students only thermometers practically useless. The average science graduate may decompose the sun but cannot cook a single meal when his wife is out of doors!" Gandhiji says that the university is a grinding stone in that it squeezes out the last drop of life and vigour out of students emerging out of it

When one sees such astounding and astonishing results being produced by education which is supposed to equip a man to meet the manifold problems of his everyday life, one naturally wonders 'Why, what is wrong with oun education?" Many have tried to trace out the causes of the evil effects of the modern educational system and different authorities have blamed different aspects of this complex structure; also a few have advocated the removal of the system root and branch.

The most serious drawback of the present system seems

to be that it was introduced and developed by a foreign agency with no knowledge of, or sympathy with the indigenous institutions Perhaps Macaulay is not to be blamed for this ; he was quite innocent and frank in making a clean sweep of all that he found rooted in the soil. It is no use hoping favours from a man who heartily detested Sanskrit, "the most perfect of all languages in structure and development not even excepting Greek". Moreover, he saw Indian education producing little or no tangible result There were no books People were disunited and were not loyal to their ruler. These, Macaulay thought were the evil effects of the Indian system of education, then in vogue.

The E. I Co, had also its own axe to grind. There was an urgent demand in the early days of the Company in India, for "clerks" to fill in the subordinate positions in governmental administration and the Company people perceived the political advantages ot creating "a class English in all but the colour of their skin". The originators had no sympathy with the sentiments and ideals of the people and they "nursed the hope that the education they imparted would win the heart of India for England and its soul for Christ" (What a hope!)

Thus the youth, brought up under the devastating influence of that sort of education, naturally made "employment in Government service" the aim and goal of their education. This shameful "scrambling for the loaf and fish of office" allowed no other higher and cultural ideals to emerge than this mere utilitarian motive. "To get a post" became the motto of the youth. The Government helped in this thriving deterioration of Indian genius and talent by making a 'pass' or a degree the sole avenue to Government Offices. As for girls the degree became the surety of success in matrimonial markets

This new system was attended by various evils and abuses Examinations assumed an importance far beyond their real worth to the great detriment of the very qualities which they professed to test. The habit of cramming characterised a "brilliant" scholar and the ideals of ancient Indian education such as breadth of outlook,

passion for truth and the piety and simplicity of life became things of the past Mere cramming of books disallowed the ventilation of one's own ideas and thoughts and thus education was dragged down from the high position that it occupied in ancient India.

Another great evil of the new system was that the English language usurped the plcae of the mother-tongue. In all countries the practice has been for the people to learn a foreign language through the medium of their own tongue. But in India the process was reversed. It has come about a Malayalee has to learn Malayalam through English! If may sound strange at first but it is true. In ancient India though Sanskrit was practically the lingua franca for all India it was not encouraged at the expense of the local tongues. People were allowed to patronise any language they liked and there was no undue stress laid on any one language in particular. It has been generally admitted that the purpose of eduation is best served by imparting it through one's own mother tongue however imperfect that may be.

But this is not the case today in India Preference and encouragement are given to English especially from the high school classes onwards. The mother - tongue has been lowered from its high and honoured place to the status of the "Second language". None who had the least sympathy and regard for the cultural inheritance of a people at heart would have done this. This system placed unnecessary strain on the student's immature mind and taxed his brains heavily especially because of the intricate grammar and structure of the English language.

Besides, this forced the students to exercise their faculties of thinking and knowing through an alien medium and thus a complete estrangement took place between the educated youth and their environments. As a result, blissfully oblivious of their own indigenous culture and civilisation, they became infatuated with the seeming beauty and splendour of the alien one and warmly embraced it. But the hazy substance eluded their embrace. They vainly thought they had succeeded in "westernising" themselves but it was only a fond hope

Human nature is so constituted that it is impossible to change it completely however much one may try. What the educated received was nothing more than a "veneer" of Western Culture, Thus their position became a very curious one—and an unenviable one at that. They had burnt their boats behind them hoping to grasp at something hazy and vague which looked nice and covetable. Failing miserably in their vain endeavour they were left in the wilderness. And this is the plight that the educated of this country are in. What a waste of talent and what a tragedy of unfulfilled aspirations!

The originators of the system should not have given such undue importance to English as they have done They ought to have left the pupils to their own free will to choose English if they wanted access to Western Science or if they wished to be employed as Government servants. It is of vital necessity for the critical appreciation of an exotic culture, that one should have a well-grounded knowledge of one's own culture as back-ground The step motherly treatment that is meted out to Indian languages should be given up

Another defect in the present day educational system is the absence of adequate training for the moulding of the pupil's character and conduct. The results are too well known to need explanation and comment

It is the girls who suffer more by this system than the boys There is no possible relation between the education given to them within the walls of schools and colleges and their duties (the sphere of which is mainly the home) at home. There is serious dislocation. In fact, both boys and girls, because of their education have been "cast adrift from the moorings of Indian socicety".

The task that confronts a reformer is indeed colossal. He has to win the confidence of the masses by the sincerity of his aspirations and the veracity of his motives. He has on the one hand, to bring about a synthesis of all that is good in both the East and the West, and on the other to "relearn and unlearn" many things He has to become one with the

masses and freely mingle with them and enlist their support and sympathy and co-operation The task calls for boundless energy and enthusiasm and capacity for suffering and sacrifice; and who are better equipped for it than the privileged few like us ?

All victory to them!

—P. I. D. M.

Class II.

Photo by: - K. P. CHANDRAN, IV a.

Competitors in the High School Fancy Dress Competition.

WARDHA

Travellers on the Calcutta Mail who alight at Wardha to take light refreshment feel a sort of exalted thrill when they set foot on Wardha soil. Proudly do they lift up their heads when they stand on Wardha soil, for they feel the serene presence of Gandhiji in the very air about them. Wardha has the unique honour of being the site chosen as his abode by him whom the world recognizes as its noblest citizen, about whom a noted American journalist said that he is inconceivably greater than Roosevelt or Stalin, and whom men regard as the brightest jewel on the brow of Mother India and the brilliant pole-star of Indian politics.

Wardha is a district in the Central Provinces and Wardha is the chief town of the district. The population is nearly sixty thousand. On the roofs of almost all the buildings national flags (Thrivarnna Pathaka) could be seen flying proudly. This town is full of important institutions like Vidya Mandir which is the centre of basic education in which training is given to the teachers who come from various parts of India. Naya Bharatha Vidyalaya is a High School which can in some features be compared to Viswa Bharathy of Santiniketan. Mahilasram is another institution near Nava Bharata Vidyalaya.

Magan Wadi is in the Western area of the town and it is conducted by Dr. J. C Kumarappa, one of the greatest of Indian economists. There is A. I. V. I. A. Training school where instructions in cottage industries are imparted to students flocking thither from the different parts of India. There various cottage industries like soap making, paper making etc are taught. It is Gandhiji's wish that new life may be breathed into mother India's numerous villages teeming with a miserable, poverty-stricken, famine - ridden population. Nalwadi is nearly two miles away from the railway junction of Wardha. This Ashram is conducted by Vinova Bhave. Spinning and weaving are taught there

The Students of different asrams have to do sanitation work, kitchen work etc; and they live like villagers. They have to get up early in the morning at 5 O'clock and go to bed at 11 p. m. In the morning and in the evening there will be prayers and attendance at these prayers is compulsory for all.

Sevagram formerly known as Sheagon is 5 miles away from Wardha town to which it is connected by means of a narrow road. Sevagram is a small village of great antiquity. Gandhiji's asram is at the southern end of the village. There are many small huts in the village. These huts are all very neat. Yet there are other parts of Sevagram which are dirty still. Gandhiji's office is housed in a separate hut. There is a separate hall where meetings are held. All these huts are built with mud and bamboos. There is a small dispensary where medicines are supplied free of charge to poor villagers. No luxurious tables or chairs are to be seen there, but small desks and mats. Here in the village vegetables and fruits are grown.

Gandhiji gets up very early in the morning at 5 O clock and says his prayer in an open place There will be many people attending his prayer. They would all sing some slogams from Bhagavat Geeta and then some keerthana with the accompaniment of musical instruments. There, in the midst of his followers and disciples, his mind concentrated on the prayers he offers for the welfare of his country, his presence enlivening the minds of all present, stands the greatest soul of India. Who is so heartless as to be unmoved by his stately presence?

Prayer over Gandhiji goes for a morning walk accompanied by some friends. On the way he will crack some jokes and will talk with the simplicity and frankness of a child. He returns to the asram after walking a distance of about three miles. In the evening at 6 he again goes out with some friends. At 10 he says his evening prayer after which he goes to bed.

C. RYRU NAIR,

Class I.

Our Trip to Mangalore

Our combined hockey and foot-ball teams totalling 30 left for Mangalore by the evening train on the 22nd October 1944. We were accompanied by our physical director, Mr Mathew and two of the members of the staff viz, Mr. I S K. Menon and good old Peter Master.

We were lucky indeed to get a small compartment all to ourselves. The compartment was fully packed with our luggage, together with my 'grey umbrella' which I had taken in spite of the warning given by my friends that they would burn it. With three cheers to the M. C. College and to the station-master, the train steamed off the Calicut Station. At Vellayil we were greeted by a volley of cheers from a number of our college-mates such as B. B. C., Patter, Jacobi etc. who had come to see us off. As the train sped on its way, we made ourselves merry by singing and and langhing at the top of our voice.

At Cannanore there was a halt of eight hours and so we decided to spend the time by seeing as much of the place as could be seen on a night in which it was hardly possible to see one's own outstretched hand. There was a slight drizzle when Ramachand, Philip and I started on our night stroll. They had armed themselves with a couple of torches while I had nothing but my umbrella Since Ramachandran was thorough with all the streets and lanes of Cannanore he acted as the guide. First we went to the beach. We then crossed the rocky places of Payyambalam, Ram leading while Philip and I stumbled after him, missing our footing, slipping and falling. At one place, Philip fell into a rather deep pit and had to be pulled out. We were now in a totally unfamiliar path. Ram seemed to have lost his bearings and a most wretched plight we were in. Our box of matches was empty, the torches had gone out in the rain and there was not a speck of light in the neighbourhood Just then Ram burst out that we were in the heart of a cemetry. A dead

silence followed. I felt a cold shiver run down my spine. To add to the horror Ram whispered "Listen", The three of us strained our ears and what we heard was a sort of rustling sound coming from where we did not know—We became helpless and stopped. Then I saw two figures in white approaching us—What could we do?— Just at that moment I felt a pull at my elbow. My heart leapt into my mouth and I swung round in great fear. But it was only Ram, whispering to me to follow him Without a moment's delay Philip and I obeyed. He led us behind a tomb and here we sat watching the two approaching figures When they passed us one of them, switched on a pocket torch and from their conversation we were greatly relieved to know that our "ghosts" were only two policemen in mufti. We got out of our hiding place rather sheepishly and then we made another discovery that the 'cemetry' was no cemetry but a broad road and we had hidden not behind a tomb but behind a milestone.

Train time was approaching; so groping our way back we reached the station and after a minute search, found Chandran, Sreedharan, Sathy etc. in the 2nd class compartment snoring away for all they were worth. We too followed this good example. It was the first bell that woke us and we were soon joined by Jayaram and Vijayan. The train made a move at 5-30 a. m. The journey from Cannanore to Mangalore passed without any incident; and with the peeping rays of the morning sun to show us the way, we repaired to the Mission High School, where we stayed during our sojourn at Mangalore.

The first hockey match we played was against the St. Aloysius College on their grounds We had ample excuse for the utter defeat that we suffered, for our players were exhausted very much by the tedious journey and especially I was much broken down by the terrible experience which I had at Cannanore. Moreover three of our best players, Mampally Harisanker and Sreedharan were absent; for the first two had n't come for the tour and the third was not well. Before the full time whistle, I had the opportunity of letting 5 untouched and clear balls run through the post.

The next day our football team had to encounter the town team. Within the first 10 minutes of the play, Thomas our right—in scored a goal rather easily. Then followed 2 more by our lightning forward Sreedharan—Half time saw us leading by 4 goals but our opponents returned one before full time.

It was on the morning of 26th that our hockey team met the Kanganady team. That morning was memorable; for our players put up an excellent performance especially Chandran, our captain. The other team consisted of picked players and at the commencement of the game they got a shot-corner which they scored. We, were however not disspirited and determined to do our best. Before half time we egualised with them. During the last minutes of the game, our Vice-Captain Vijayaraghavan scooped a ball from the goal area to the right out, popularly known as 'Gappan' who hit with all his might right into the middle of the post. This was an unreturned goal. Thus our hockey players were very much relieved of the uneasiness of the defeat which they had suffered at the hands of the St. Aloysius.

The next fixture of the foot ball team was with the Government College The score of the play was 5 to nil and we won the game. Amon, our steady and iron-headed full-back richly deserved the applause he got from the public of Mangalore for the fine game he played.

Our leisure time we spent in seeing the city of Mangalore. We were shown round by a few obliging friends from St. Aloysius College. For 3 days our boys were to be seen in all shops making a number of purchases. Hotels, restaurants, jeweller's shops, sweets shops and all kinds of shops were looked into by us.

We returned to Calicut by mail on the 27th and the journey was uneventful except for the fact that my 'Grey Umbrella' found a watery-grave. It was while we were passing the Ullal bridge that someone, I think it was Jayaram, without my notice got hold of my umbrella opened it and threw it out of the carriage to the open air, shouting "Three hearty cheers for Suku's Um-

brella"—Poor thing, it went down like a Parachuter.

Our trip was undoubtedly, a pleasure and a success But Sathy lost his purse and I my grey umbrella.

K. SUKUMARAN.

GEORGE R. S. IV D.

A TOUGH JOB

I had sat down at half-past nine with the idea of writing something for the College magazine, and now at a quarter past eleven, the sheet of paper before me was still virgin white. When ideas failed to come, I had resorted to the conventional artificial methods for the production and stimulation of ideas. I had tied a cold towel round my head, but that only brought me a cold in the head. I had turned my eyes heavenwards and chewed my pencil all to no effect. I had even leaned back in my chair with eyes shut and with the tips of my fingers pressed together. But this method, though reported to have given inspiration to the sleuth of Baker Street, only made me doze for a short time.

The whole house was silent—Not a sound save for the gentle rustling of the trees in the breeze—But the silence did not help me in the least. It only reminded me of the lateness of the hour, and made me think longingly of my comfortable bed. I tried to concentrate on the great problem in question, but I found myself thinking rather bitterly that there was absolutely no truth in saying that quiet, peaceful surroundings were conducive to good hard work. Where could anyone have found quieter or more peaceful surroundings than these? And could anyone have said that I was doing good hard work? The paper before me was an answer to that.

Resolutely thrusting all such thoughts away, I racked my brains for some ideas good enough to be exhibited in the Mag., but none came. In despair, I turned to a "Grammar and Composition" text book. As I flipped over the pages, a large heading "Suitable subjects for Essays" caught my eye. Thinking that my troubles were half over I turned to the page. The first "suitable subject" given was 'The House Fly'.

I had read of people tearing their hair in a rage and I had always thought it a frightfully idiotic thing to do. But at that moment I realised that tearing one's hair at such times would give great-

er comfort to one than a warm blanket could ever dream of giving on a cold night. It was just in a hair tearing mood that I was just then. And who would'nt. It's bad enough being up at a quarter past eleven when one's whole body craves to be between the sheets on a warm bed. To make it worse, some fool suggests "The house-fly" as a subject for an essay.

What can a fellow write about the House-fly? All I know is that it's a blessed nuisance. It settles on a fellow's hand and irritates him so much that he jerks his hand away. The little creature obligingly flies away to come down gracefully on the tip of his nose after which it starts exploring the whole length of his face, and eventually causes the poor fellow to acknowledge defeat and seek refuge somewhere else.

No use of looking at that book any more. From tearing my hair, I might have gone to greater things When silly topics are suggested by a lecturer in class, one can always get some measure of relief by heaving a book at his head. But when a book tells you the same rot, what can you do No sense in chucking something at it!

But all this talk won't help me in the least. The good old brain-box absolutely refuses to work. I'll risk another look at the "suitable subjects" Good Lord! What's this? "A grain of sand", "A drop of Water"— I came very near to the vulgarity of scratching my head; I knew something at least about the house-fly but what can I tell you about sand or water that even a child doesn't know? Oh yes, I remember our chemistry lecturer telling us that a single grain of sand contained innumerable atoms of silicon something and that a drop of water was made up of a good number of atoms of some two gases-But you can't give such stuff to be published in the Mag., can you? Of course not. Then what the dickens am I to do?

The clock struck twelve and just then came inspiration There was no necessity for the article to be all my own. All they wanted was a couple of pages of something good. And what's the use of having an uncle as the editor of a popular journal

if you don't ask him to do such things for you.

Right ho, first thing in the morning—hand over the job to the good old uncle—

Three cheers for the thought
No need to worry any more.
And now to bed!

P. GOPINATH,
Class II.

Our Parliament

If the number of meetings was to be the standard of judgment then, our Parliament has had a very brilliant career this year. On the other hand, if it was the spirit of the Parliament then we should say rather regretfully that our young 'parliamentarians' were suffering from a sort of 'inertia'. The majority of our members were taking only luke-warm interest in the affairs of our Parliament.

The office bearers of the Parliament were elected at the beginning of the year.

Mr. Victor G M Pavamani B. A. (Hons), L T.—President,

Mr. Edward John Pattaith (Secretary)

Mr. C. Ryru Nair (Asst. Secretary)

Miss. A Rugmini (Asst Secretary)

Miss. M. Karthiyani, (Asst. Secretary)

The inaugural meeting of our Parliament was held on the 27th July 1944 under the chairmanship of Mrs. H. Bouchier. Rev. Fr. Ignatius Fernandez S. J. delivered the inaugural address—"*Ideals and their place in an undergraduate's career*"

The following list gives a brief account of the debates we conducted during this academic year:—

11—8—1944. The I ordinary meeting:—

Subject:—*In the opinion of the house, co-education must be encouraged in Indian universities*".

Speaker:—
Miss V. G Thaddaeus B. A. (Hons)

Mover:—
Miss A. Rugmini II u. c.

Opposer:—
Mr. K. V. Shekharen II u. c.

The motion was carried.

11-9 1944.

II Ordinary Meeting.

Subject:—"*That the university education of to-day fails to prepare young men for the life that is before them*".

Speaker:—
Mr. Herbert Samuel. B. A. (Hons.)

Mover:—
M. Shanmugadas I u. c.

Opposer :—

N. Rajagopalan I u. c.

The motion was carried.

3—10—1944. III ordinary meeting. (Malayalam.)

Subject :—

That contact with foreign languages strengthens rather than weakens our language. (അന്യഭാഷാ സമ്പർക്കം ഭാഷയുടെ വളർച്ചക്കല്ലാതെ തളർച്ചക്ക് കാരണമല്ല.)

Speaker :—

Mr. B C. Verghese, M. A.

Mover :—

Mr. C. Ryru Nair i u. c.

Opposer : —

Mr. K. Krishnan ii u. c.

The motion was carried by a large majority.

16—10—1944

IV Ordinary meeting.

Subject :—"*That old things are after all the best*"

Speaker :—Mr. P. J. Philip, M. A., M. Litt.

Mover :—Mr. Sebastian G Mampilli ii u. c.

Opposer :—Edward J. Pattaith ii u. c.

The motion was defeated.

31—10—1944,

V Ordinary meeting.

Subject :—*That women should be given equal status with men.*

Speaker :—Srimathi V. Sreedevi Kurup, B. A., L. T.

Mover :—Miss A. Devi ii u. c.

Opposer :—

Miss O. K Sreedevi ii u. c.

The motion was carried

22—1—1945.

VI Ordinary meeting.

Subject :—*That education is more urgently needed for India to-day than unity.*

Speaker :—Miss A. Rugmini ii u. c.

Mover :—Mr. S. N. N. Nambissan ii u. c.

Opposer :—Mr. K. C. Muhammad Meeran ii u. c.

The Motion was carried.

An extra-ordinary meeting was held on 20th Jan. 1945 at 11 A. M. under the presidentship of Vidwan C Suryan Ezuthachan-Mr. K.N. Gopalan Pillai M. A. (American College, Madura) spoke on "*Progressive Literature*" (ജീവൽ സാഹിത്യം).

On the 2nd Feb 1945, Rao Saheb S. R. Ranganathan M. A., L., T. F. L. A. visited the College and he gave an interesting talk on "*Libraries*" The Principal Mr. J. F. Thaddaeus B A., L. T. presided.

On the 7th Feb. 1945, an extra-ordinary meeting was held under the chairmanship of Mr. H. Samuel B. A. (Hons)—Mr. V. Bala-

gangadharan Menon B. A. (Hon) of Cannanore delivered an address on *Tagore and his educational experiment.*

13—2—1945.

VII ordinary meeting.

Subject :—*That democracy is the best form of Government :*

Speaker :—

Mr. E. J. Pattaith ii u c.

Mover :—

Mr. C. Jayakrishnan ii u. c.

Opposer :—

K. Sachidanandan I u c.

The motion was defeated

An extra-ordinary meeting was held on 23rd Feb. 1945 with Mr. P. I. Thomas M. A. in the chair. Mr. T. C. Chakko Sastri (Travancore) addressed the students in Malayalam, on the subject *"Literature and Religion* (സാഹിത്യവും മതവും)

The valedictory meeting of our Parliament was held on 26th Feb 1945 with Mr. Ravi Varma M. A. (Lond.), Principal, Zamorin's College, Calicut in the chair. Dr. K S. Murti, M. Sc., Ph. D. (L'pool), A. I. C. (Suptd. Govt. Soap Factory) spoke on, *War and its effects on Indian Science and Industry* Sadhu Siva Prasad delivered an interesting speech in Malayalam on the subject: *Our outlook* (നമ്മുടെ ലക്ഷ്യം) The meeting came to a close with a hearty vote of thanks by the Secretary.

Before I close this report I wish to covey my heartfelt thanks to our Principal, Mr. Pavamani, my Colleagues and to every member of the Parliament for their kind co-operation and help in the working of the Parliament.

EDWARD JOHN PATTAITH

(*Secretary*).

THE COLLEGE HOCKEY TEAM

Winners of the Hockey Cup in the West Coast Tournament.

HOCKEY

Of our last year's team, four players were still with us when the College reopened in June 1944 and so the year began with keen competition among the new admissions for places in the team Only four of them, however, got into the first eleven, these being Vijayaraghavan, Achuthan, Purushu and Harishanker. Suku, Purushathaman and Sathyanath of the senior class were the remaining the new-comers in the team.

Of the practice matches that we played before the West Coast Tournament we won only a small number. Illness prevented our star player Mampally from taking part in these matches and his absence weakened the team greatly.

We went on tour to Mangalore during the third week of September, sonn after our Onam holidays. Here again Mampally was unable to accompany us Unavoidable circumstances also detained Harishanker, our full-back. The teams left for Mangalore on the 22nd evening and reached Mangalore the next day. That evening we played our first match against St. Aloysius College. Our opponents played an excellent game. They were quick in their 'passes' and accurate in their "scoring"! and we thus lost the match the score being 5—0 The next two days we took complete rest and regained our strength and vigour.

On the fourth day we played against the 'Kankanadi Hockey Team' All of us were in the best of spirits and retrieved our honour beating them by a single goal. Thus ended our tour. We left for Calicut early the next morning by the Malabar Express.

The West Coast Tournaments were fast approaching and by this time Mampally was fit enough to play. We practised regularly and were thus rich in experience. The first match was against the Zamorin's College. The game was throughout rather uninteresting. Our forwards were not up to the mark, but our defence played a cool game and steadily repulsed all attacks. About twenty minutes before time Puru-

shothaman, our left-out scored a clean goal and we won the day.

The finals we played against the Govt. Victoria College. From beginning to end it was exciting. The well formed combination and the quickness of our forwards were noteworthy. The magnificent stickwork of our centre forward Mampally baffled our opponents greatly and drew 'cheers' from the on-lookers. Suku, our goalie stopped a good many balls and the match ended in a victory for us, the score being (4—2)

In conclusion, I wish the Senior Students best of luck in their forthcoming examination and at the same time hope that our Juniors will win the West Coast Tournament Cup for the third year in succession.

CHANDRASEKHARAN,
Captain.

DEVADAS A. IV D

Our Volley Ball

In comparison with the last year's team our team this year was fairly strong

In the first term we played hardly any practice match. But with the commencement of the second term regular matches were played by our team and we tried our best to strengthen the team. In most of the practice matches played during the term we were able to show our superiority over the opponents, C. Maman and M. K. Nambiar being the outstanding personalities.

When the college teams went on tour to Mangalore, we could not play any matches there owing to unavoidable circumstances. In the W. C. Tournament we were defeated by the Victoria College team by a very narrow margin.

I take this opportunity to thank C. Maman (Vice-Captain) for his kind help, and the players for their co-operation and conclude by wishing better luck to the captain for next year.

T. P. JAYARAM,
(Captain)

Foot-Ball

Our this year's College Eleven was not quite strong as many of the veterans had left the College. In our practice matches we began promisingly, winning all the matches. But in the long awaited West Coast Tournament we were bitterly disappointed: We had to meet the Victoria College team, our last year's rivals, who were determined to avenge their previous defeat at over hands. Although the game went against us, we did our best, every one of us, but our adversaries on this occasion, we must admit, did better. We wish our boys success and good luck in their tournament next year.

AMON R. E. L.
Captain.

TENNIS

'After a few years' sound 'sleep' our Tennis court this year suddenly became the scene of strennuous activities. Messrs Thomas P. O. and Abraham K A were elected as Captain and Vice-Captain respectively At present our tennis club consists of twelve members all told The purchase of 'balls' for our club had become a great problem and we were forced to exercise war-time economy even in this matter Notwithstanding such adverse circumstances we managed to conduct a singles and a doubles tournament Mr. Sreedharan M. of class II won the singles cup after exhibiting a high standard of tennis. Messrs Thomas P. O. and Sreedharan M came out victorious in the doubles tournament My hearty congratulations are due to the winners of these tournaments and I also wish every success to our tennis club in the coming year.

THOMAS P. O.
(Captain)

The History Association

Patron — Principal
President — The History Lecturer.
Secretaries. — K. Gopinath, E. Rajagopalan Nair.
Treasurer — R. E. L Amon.

The unexpected revival of the History Association was as welcome as inspiring Under the esteemed patronage of our principal and the kind presidentship of the history lecturer. Mr. P I. Thomas M A L. T., the young Association commenced its activities early in the year.

On the 17th August 1944 the inaugural meeting of the Association was held under the presidentship of Mr. M. Bala Gopal B.A L.L B. The inaugural address was delivered by Mr. M. Narayana Kurup, B A. B. L., one of the lawyers of the local bar.

The first ordinary meeting of the Association was held on the 14th of September 1944 under the presidentship of Mr. P. Neelakanta Pillai (Class I) and Mr. M. Shunmugha Das (Class I) spoke on "The Modern Conception of History"

The second meeting of the Association was held on 28th September under the presidentship of Mr. Herbert Samuel B A (Hons) and Mr. Krishna (Class II) spoke on "The Role of Historians in the Future World."

Another meeting of the Association was held on 23rd January1945 under the presient ship of Mr M C Gopal B A. (Hons) and Mr. C. Jayakrishnan (Class II) spoke on "Culture of Kerala."

Never can adequate expression be given to the debt of gratitude that we owe to our principal for the unfailing interest that he has taken in the welfare of the Association.

K GOPINATH,
Secretary.

S. C. M.

The Freshers' Social of the S. C. M. was held on July 4th 1944 The Principal presided over the function and Mr. Christopher Arangaden B. D. spoke.

Every Wednesday morning devotional meetings have been held in the Chapel. A few non-Christian students and members of the S. C. M. also met every fortnight to discuss religious topics We have had some very lively discussions and no doubt these study groups have left indelible impressions on our minds.

This year we were not able to attend the S C. M. Camp held at Alwaye.

The universal day of prayer for the 'World Student Federation was observed at the St. Mary's Church on Feb. 18 1945. Mr S. D. Savarirayan M. A. spoke.

The College S. C. M. now consists of 40 members. We are very grateful to the Principal for his kind patronage and to Mr. E. J, Edona, B. A. L. T. and Miss. Victoria Thaddaeus B. A Hons for the keen interest they have taken in the welfare of the association.

The following members form the Executive Committee.

Miss Mary John
Secretary.
„ Lillian Thaddaeus
Asst. Secretary.
Mr. Jacob C. A.
Asst. Secretary.
„ Amon R. E. L. „

AMON, R E. L.
Secretary

Junior Red Cross Group of the High School

Junior Red Cross

A J. R. C. Group for the pupils of the M. C. C. School was started early this year. There are at present sixty members in the Group.

In the very first year of its life the Group has been showing signs of active life. The members of the Group are doing several bits of useful service They keep the school premises neat and tidy by removing bits of paper or such other things lying about. They beautify the School premises by growing a garden of their own. During intervals they supply drinking water to thirsty pupils. The members of the Group are running a fund to help poor boys. Two poor boys are now given free midday meal every working day.

The members of the Group went on a boating excursion to Ferok in January. In Ferok we visited some Cotton Mills The excursion was enjoyed by all.

In concluding this report we express the hope that the J. R C. group will grow from strength to strength and in years to come, will be a mighty force 'for doing good.'

Pachukutty,
(Secretary.)

മലബാർ

ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ്

മാഗ്സീൻ.

1945

മലയാളം സെക്ഷൻ

പത്രാധിപർ:

വിദ്വാൻ—സി. എസ്സ്. എഴുത്തച്ഛൻ.

വിഷയവിവരം

(1)	പ്രതീക്ഷ-ഗോപിനാഥ്	1—6
(2)	വററിയ കുളത്തോട്- (പദ്യം) N. V. D.	1—9
(3)	സഹമുറിയൻ- യം. കെ. നമ്പ്യാർ	10—13
(4)	ഒരു സന്ധ്യ-(പദ്യം) എൻ. പി. രാധകൃഷ്ണൻ	14—15
(5)	ദുഃഖം-അന്തോണി വർഗ്ഗീസ്	16—17
(6)	പ്രേമപാശം-(പദ്യം) എ. രാഘവൻ IV B	18—19
(7)	ആശാൻെറനളിനി-കെ. രാമുണ്ണികുട്ടിനായർ	20—24
(8)	അഹോ, വല്ലാത്ത വിശ്വാസം!-മൈത്രേയി	25 - 27
(9)	ലോകം-(പദ്യം) പി. നാരായണവാരിയർ	28—29
(10)	ഇടവഴിയിലെ ഭൂതം-സി. എം. എൻ.	30—37
(11)	ജീവിതത്തിൻെറ നാന്ദി-(പദ്യം), എം. ദാമോദരൻ	38—39
(12)	ഒരാശംസ-(പദ്യം) എ. ഡിയാർ	40
(13)	അളിയും താമരപ്പൂവും (പദ്യം) പി. അച്ചുതൻനായർ	41

പ്രതീക്ഷ

ഗോപിനാഥ്, കരുകച്ചാൽ.

ആ കുഞ്ഞിനെ അവൾ ഒരിക്കലും താഴെ വച്ചിട്ടില്ല. അതിനെ എടുക്കുവാൻ അവൾ ആരേയും അനുവദിച്ചിട്ടുമില്ല. കുഞ്ഞിനെ അവൾക്കു വലിയ ഇഷ്ടമാണ്. ദിവസവും ലീല അതിനെ കുളിപ്പിച്ച് കുങ്കുമപൊട്ടണിയിക്കും. പണത്തിൻെറ കാര്യത്തിൽ അവൾക്കു ചില്ലറ വിഷമമുണ്ടെങ്കിലും ഒരൊന്നാം തരം സിൽക്കുടുപ്പ് കുഞ്ഞിനുണ്ട്. സ്വർണ്ണവളകൾക്കു പകരം ഈയക്കിൽ വളകളേ അവൾക്ക് ആ കുഞ്ഞിനെ അണിയിക്കുവാനുള്ളൂ. അവളുടെ രത്നമാല മൂന്നുനാലു മടക്കായി അവൾ അതിനെ അണിയിക്കും. ഉറക്കത്തിൽപോലും അവളുടെ ഒരു കൈ കുഞ്ഞിനെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചിരിക്കും. കുഞ്ഞിനെകൊണ്ട് സാധാരണ അമ്മമാക്ക് ഉണ്ടാകാറുള്ള ഉപദ്രവങ്ങളൊന്നും ലീലക്കുണ്ടാകാറില്ല. ആ നിർജ്ജീവിയേക്കൊണ്ട് ഒരൊററ 'അമ്മേ' വിളിപ്പിക്കാൻ ലീലക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ അതു സാധിക്കാഞ്ഞതിൽ അവൾക്കു കുണ്ഠിതവുമില്ല.

വാസ്തവത്തിൽ ആ പാവയേ കൈയ്യിൽ കിട്ടിയപ്പോൾ അതിനൊരു അച്ഛനുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ലീലക്കും അതു് ആരെന്ന് അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഈ കുറവുപരിഹരിക്കുന്നതിന് ലീല വളരെയൊക്കെ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ കുഞ്ഞിനു ചേരത്തക്ക ഒരച്ഛനെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന് ലീലക്കു കുറച്ചുകാലം വേണ്ടിവന്നു. അങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോഴാണ് ലീലക്ക് വിജയനെ കണ്ടുകിട്ടിയതു്. വിജയൻെറ അച്ഛൻ അവിടത്തേ ഒരു ധനികനായിരുന്നു. അദ്ദേഹവും ലീലയുടെ അച്ഛനുമായി എന്തോ ചില ബന്ധമുണ്ട്. ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹം ലീലയുടെ വീട്ടിൽ വന്നു. വിജയനുമുണ്ടായിരുന്നു. അന്നുമുതൽ വിജയൻ അവിടെ താമസമായി. അതുമാത്രം ലീലയ്ക്കറിയാം. വിജയനു കുഞ്ഞിനെ

ലാളിക്കാൻ അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. എന്നാൽ ലീലയുടെ നിർബന്ധത്താൽ ചിലപ്പോൾ കുഞ്ഞിന് ഒരുമ്മകിട്ടിയേക്കാം. അവളുടെ ഓമനപ്പേരായ അമ്മണിക്കുട്ടി എന്ന് എല്ലാവരും അവളെ വിളിക്കണമെന്ന് ലീലക്ക പ്രത്യേകനിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും വിജയൻ ലില എന്നേ വിളിക്കു ഒരു പുതിയ ആളായതുകൊണ്ടോ എന്തോ ലീലക്കും അതു തികച്ചും സമ്മതമായിരുന്നു.

ലീല ഒരു ലജ്ജയുംകൂടാതെ "കുഞ്ഞിൻെറ അച്ഛാ" എന്നു വിളിച്ചാൽ വിജയൻെറ മുഖം പുഞ്ചിരിതൂകും. ഉടൻ അതു മായുകയുംചെയ്യും. എങ്കിലും ലീലയുടെ കുഞ്ഞിൻെറ അച്ഛനാവുന്നതു് വിജയനു വലിയ കാര്യമായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം പതിവുപോലെ വിജയൻ സ്കൂളിലേക്കുപോകുവാനിറങ്ങിയപ്പോൾ ലീല അകത്തളത്തിൽനിന്ന് "ദാ, കുഞ്ഞിൻെറച്ഛാ" വിജൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. "കുഞ്ഞിന് ഒരു ചെറിയമാല കൊണ്ടുവരണേ"എന്നു വിളിച്ചുകൂകി. ലീലയുടെ അച്ഛനമമ്മയും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. വിജയൻ എന്തോ ഒന്നു പറഞ്ഞു കുനിഞ്ഞു നടന്നുകളഞ്ഞു.

ലീല ഒരു വലിയ രസിയത്തിയാണ്. അവൾക്ക് ഏഴെട്ടു വയസ്സേ പ്രായമുള്ളുവെങ്കിലും വാക്കിനും മററും വളരെ തീച്ച്യാണ്. രണ്ടുവഷം മുമ്പ് അവളുടെ അച്ഛൻ വാങ്ങിക്കൊടുത്തതാണ് ആ കുഞ്ഞു്. ആ കുഞ്ഞിൻെറ താടിക്ക് ഒരു ചെറിയ ചതവുപററിയിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും വേറൊരു നല്ലതു അവൾക്കു വാങ്ങിക്കൊടുത്താലും ആ പാവയെ അവൾ ഉപേക്ഷിക്കയില്ല.

ലീല വിജയത്തിൻെറ വരവുംകാത്തു് ഉമ്മറത്തു് കുഞ്ഞിനേയുംകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. വിജയൻ മാലവാങ്ങുകയില്ലന്നോ വാങ്ങാൻ മറന്നുപോകുമെന്നോ, അതിനു പണമില്ലന്നോ ഒന്നും അവൾകണ്ടില്ല. വിജയൻ മാലകൊണ്ടുവരും. അതു് അവൾ കുഞ്ഞിനെ അണിയിക്കും. അതു് അവളുടെ

തീച്ച്യയായിരുന്നു. എന്നാൽ കാര്യം ആകെ തെററി വിജയന്റെ കൈയ്യിൽ മാലയില്ല, പുസ്തകത്തിലെങ്ങുമില്ല. അവളുടെ ഭാവംമാറി. ജീവിതത്തിൽ ഇതുപോലൊരു കുഴപ്പം അവൾക്ക പററിയില്ല. അവൾ പറയുന്നതു സകലരും അനുസരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ അവൾ അത് അനുസരിപ്പിക്കും. എന്നാൽ അതു സാധിച്ചില്ലങ്കിൽ ഇതുവരെ അവൾ സങ്കടപ്പെട്ടിട്ടുമില്ല. എന്നാൽ ഇക്കാര്യത്തിൽ അവൾ കുഴഞ്ഞു. അവളുടെ സകല ആശകളും നശിച്ചതായി ആ ബാലചാപല്ല്യം അവൾക്ക കാട്ടികൊടുത്തു. കുഞ്ഞുമായി അവൾ നേരത്തേ കിടക്കവിരിച്ച കുഞ്ഞിന്റെ കളഞ്ഞുകിട്ടി അച്ഛനായിട്ടാണ അവൾ വിജയനേ കണക്കാക്കിയത്.

പിറേറന്നും വിജയനു മാലവാങ്ങാൻ തരപ്പെട്ടില്ല. അവന്റെ കൈയ്യിൽ ഒരു പൈപോലുമില്ല. അന്നുതന്നെ അവൻ അവന്റെ അച്ഛന്റെ പേക്ക് ഒരു കുലിക്കത്തിട്ടു. മൂന്നാം ദിവസം അവനു പണവുംകിട്ടി വിജയൻ കടയിൽനിന്ന് ഒരൊന്നാംതരം മാലവാങ്ങി ലീലക്ക കാഴ്ചവച്ചു. ആദ്യമേ കിട്ടിയെങ്കിൽ സ്വീകരിക്കുമായിരുന്ന ലല "ഇതല്ല"എന്നു പറഞ്ഞ് അത് ദൂരെയെറിയുകയാണ് ചെയ്തത്. വിജയൻ സഹിച്ച അടുത്ത ദിവസം അവൻ വേറൊരു മാല വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവന്നു. അത് അവൾ മനസില്ലാമനസ്സോടെവാങ്ങി. മാല രണ്ടും കൈയ്യിലാക്കി അവൾ വിജയനേ ഒന്നുനോക്കി. വിജയൻ തന്റെ കീശയിൽനിന്ന് തിളങ്ങുന്ന ഒരു ജോടി വളകളെടുത്തു നീട്ടി. അതുവരെ അവന്റെ ഹൃദയംകൊതിച്ച കഴിഞ്ഞിരുന്ന ഒരു പുഞ്ചിരി അവളുടെ മുഖകമലത്തുവികസിച്ചു.

* * * *

അവരുടെ സ്കൂൾജീവിതം ആദ്യാപി ആനന്ദപ്രദമായിരുന്നു. വിജയനും ലീലയും സ്കൂളിലേക്ക പോകാനിറങ്ങുമ്പോൾ ലീലയുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ സന്തോഷം അളവററതായിരുന്നു. വഴിയിൽ വിജയന് അധികമായൊന്നും സംസാ

രിക്കാനില്ലെങ്കിലും ലീലക്ക് അങ്ങിനെയല്ലായിരുന്നു. വിജയണ്ണനെന്താ ഒന്നും മിണ്ടാത്തതു് എന്നു് അവൾ ചോദിച്ചാൽ "സമയമായി, വേഗം പോകാം" എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞു് തിരിഞ്ഞു നോക്കാതെ അവൻ നടക്കും. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ അവളുടെ കാൽ കല്ലിൽ തട്ടും, ഒന്നുമില്ലെങ്കിൽ വിജയണ്ണ, ഈ പൂവിനിക്കുവേണം എന്നു നിലയാകും. ഇതിനെല്ലാം വിജയൻ സ്നേഹത്തോടും ക്ഷമയോടും അനുകൂലിയുമാണു്. പക്ഷേ അധികം സംസാരിച്ചുലയുന്നതു് വിജയനിഷ്ടമല്ല. വിജയനു കൂട്ടുകാരുണ്ടെങ്കിൽ അവൾക്കു സംസാരം കൂടും. വിജയനു കുറകയും ചെയ്യും. അവൾ ഇപ്പോഴും കുട്ടിയാണു്.

ലീലക്കു് ഒരു കൂട്ടുകാരിയെകിട്ടി അതു് അവളിൽനിന്നും സ്വല്പം മുതിർന്നതായിരുന്നു. എന്നാൽ വിജയൽ ഊമപോലെ അവരുടെ മുമ്പിൽ പോകയാണു് ചെയ്തതു്. അവൻ ലീലയെക്കൊണ്ടു് സംസാരിപ്പിച്ചു. ആനന്ദിച്ചു.

കഥകൾ നിറഞ്ഞ വർഷങ്ങൾ മൂന്നു നാലു കഴിഞ്ഞു. ലീലയുടെ പുതിയ കൂട്ടുകാരി രാജത്തിൽനിന്നു് അവളെ മാററണമെന്നു് വിജയൻ പല പ്രാവശ്യം ഉറച്ചു. ഈക്കാര്യം ലീലയോടു പറയാൻ വിജയൻ പല പ്രാവശ്യം ഒരുങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്.

"വിജയണ്ണനെന്താ വലിയ മൗനം" ഒരു ദിവസം അവൾ ചിരിച്ചുംകൊണ്ടു ചോദിച്ചു. "മൗനം ഭഞ്ജിക്കാനാരുമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു തന്നെ" വിജയനുടൻ ഉത്തരം പറഞ്ഞു. ഒന്നുരണ്ടു മുഖവുരകൊണ്ടൊന്നും വിജയനേ ലീലക്കു സംഭാഷണത്തിനു കിട്ടിയില്ല എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അവൾ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. എന്തെന്നാൽ അവൾക്കിഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു മറുപടി—വിജയൻ ഏതോ പറയുന്നതിനു തയ്യാർ ചെയ്തിരുന്നു. ലീലക്കു ക്ഷമയുണ്ടായില്ല അവൾ തടഞ്ഞുപറഞ്ഞു. "രാജത്തിനു വിജയണ്ണനേ വലിയ കാര്യമാണു്" വിജയൻ ലീലയെ ഒന്നു നോക്കി. "വിജയണ്ണനേപ്പോലെ നല്ലൊരു കുട്ടി ആ സ്കൂളിലില്ലെന്നാണു. അവളുടെ അഭിപ്രായം. സ്കോളർഷിപ്പു് അണ്ണനുതന്നെയാ

ണ്ടെന്നു് അവൾ തീൎത്തുപറഞ്ഞു.'' "ലീലേ എനിക്കു നല്ല സുഖമില്ല. ലീലപോയിരുന്നു വായിക്കു'' വിജയൻ മറുപടി പറഞ്ഞു.

വിജയൻ വിഷമിച്ചു അവൻ ലീലയെ രാജത്തിൽനിന്നു കററുവാൻ വിചാരിച്ചു. ലീലയോ അവനെ രാജത്തോടു ചേൎക്കുവാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നു.

ദിവസങ്ങൾ പലതും കഴിഞ്ഞു വിജയനു് രാജത്തോടു സ്നേഹമോ വെറുപ്പോ ഏതാണു് അധികമെന്നു് അവനുതന്നെ നിശ്ചയമില്ല. ഒരു ദിവസം വിജയൻ അവന്റെ കസേരയിലിരുന്നു് ഒരെഴുത്തു വായിക്കുകയായിരുന്നു. അവന്റെ കൈ വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ എന്തോ ഒന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ലീല നിശ്ചലയായി തന്റെ കസേരയിൽ പിടിച്ചുനില്ക്കുന്നു. "ഹാ! ലീലേ?''വിജയൻ കസേരയോടെ വീണു്.

* * * *

അടുത്തദിവസം രാജം ലീലയുടെകൂടയില്ലായിരുന്നു.

* * * *

വിജയനു് ലീലക്കു് ഒരെഴുത്തയച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അതു് അനാവശ്യമാണെന്നു് അയാൾക്കു് പിന്നീടു തോന്നി. പലപ്പോഴും അയാൾ ലീലയ്ക്കു് എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. ഒന്നുപോലുമയച്ചിട്ടില്ല തനിക്കോ അയക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. ലീലക്കാകാമായിരുന്നില്ലേ എന്നു് അയാളുടെ ശുദ്ധബുദ്ധി പരിഭവിച്ചിരിക്കും. ലീലയെക്കുറിച്ചുള്ള വിചാരം കൊണ്ടു് അയാളുടെ പഠിത്തം ഒരു യന്ത്രവേലപോലെ നടന്നു എന്നേയുള്ളൂ. ഇൻററർമീടിയേററു് പരീക്ഷക്കും അയാൾക്കു പ്രശസ്ത വിജയംതന്നെ കിട്ടി. എന്നാൽ തന്നെ വരിച്ച രാജത്തിനെ ത്യജിച്ച മനസ്സു് ഇന്നും അയാൾക്കു് തപിക്കുന്നുണ്ടു്.

വിജയനു് ഒരു മനസ്സുണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ ലീല ഒതുങ്ങിയുമിരുന്നു. ലീല വിജയനു് ഒരു സഹചാരി മാത്രമായിരുന്നിരിക്കാം. എന്നാൽ അവൾ എന്തിനായി രാജത്തിനെ വെറുത്തു. രാജത്തിന്റെ സ്തുതിപാഠകങ്ങൾ പകൎന്ന ആ വീ

ണയ്ക്കു് അവളെ വെടിയാൻതക്ക ശേഷിയേതാണ്. ലീല വിജയനേ വരിച്ചില്ലങ്കിലും അന്യനേ വരിക്ക അവൾക്ക് സാദ്ധ്യമല്ലായിരുന്നു. ലീല വിജയന് ഒരു ഭാരമായി തോന്നിയിട്ടില്ല. വിജയൻ ലീലയേ സഹധർമ്മണിയായി സങ്കല്പിച്ചു. ലീലയോ വിജയനേ മെച്ചമായി സ്നേഹിച്ചു. വിജയൻ ലീലയേ സഹധർമ്മണിയായി സങ്കല്പിച്ചപ്പോൾ അവളും അതുതന്നെ കൊതിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. ലീലയുടെ വഴിയല്ലായിരുന്നു വിജയൻെറ ഗതി. വിജയനിൽ ലീല ചേരുമായിരുന്നു. ലീലയിൽ വിജയനും. അവളുടെ അച്ഛനമ്മമാർ അവളെ സസന്തോഷം വിജയനു നൽകുമായിരുന്നു.

ലീലയുടെ കഴിഞ്ഞ രണ്ടുവർഷത്തേ ജീവിതം അവൾക്കു പുതിയതായിരുന്നു. അവളുടെ സഖാവോ, സഹചാരിയോ, ഏതൊക്കെയേ എന്നവൾ വിചാരിച്ചിരുന്ന വിജയണ്ണനേ അവിടെയെങ്ങും കാണുന്നില്ല. അവൾ ദീക്ഷിച്ചു. പ്രതീക്ഷിച്ചു. വീണ്ടും വീണ്ടും പ്രതീക്ഷിച്ചു അങ്ങിനെ അവളുടെ ജീവിതത്തിന് സാരമായ കമ്പനം തട്ടി. മിസ്റ്റർ വിജയൻ B A. യെ അവൾക്ക് വരനായി കിട്ടിയില്ലങ്കിലും അവളുടെ വിജയണ്ണനേ അവൾക്കു വേണമായിരുന്നു.

ലീലയേ സോമനു വിവാഹംചെയ്തു കൊടുക്കുവാനായിരുന്നു അവളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ നിശ്ചയം. അതിനവൾ പ്രതികൂലയുമായിരുന്നില്ല. അഘോഷങ്ങൾ മെച്ചമായി നടന്നു. വർത്തമാനപത്രങ്ങൾ വധൂവരന്മാരേ പുകഴ്ത്തി.

ആഘോഷ ദിവസം സായം കാലം അവൾ സാധാരണ കളിക്കാറുള്ള പുഴക്കരയിലേക്ക് അവൾ കളിക്കുവാനായി പോയി. അവൾ ഒരു പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി കടവിലേക്കിറങ്ങി. ഒരു ജീവിതദീപം പൊലിഞ്ഞു് ഒരു ആർത്തനാദം അവിടെങ്ങും മാറെറാലികൊണ്ടു്. "വി-ജ-യണ്ണൻ."

വററിയ കുളത്തോട്

ഹാ, ഹാ ! യിതുവിധമിങ്ങു ശുഷ്കമായി-
ട്ടിഹമരുവുന്നൊരു വാപി ! മംഗളം തേ.
മഹിതമനുജവന്ദ്യയായിരുന്ന-
മ്മഹിതല ഭാഗമെ, യെന്തു ? കഷ്ടം !!

പകലിരവു ജനങ്ങൾ തിങ്ങിനിന്നാ..
ത്തടമിതുമർത്ത്യ വിഹീനമായിയെന്നോ ?
ഉലകിതി, ലധ്രുവാ, ഫലം കൊഴിഞ്ഞാൽ
പുനരെവർചൂതമരക്കടയ്ക്കലെത്തും ?

ഭവതിയിലൊരുനാൾ വിളങ്ങിയില്ലേ,
വിമലപയന്മകരന്ദധാരയമ്മേ ?
അമിതവിഭവമോടെ വാണിതങ്ങു-
ന്നതുദിന മിക്ഷമ തൊട്ടപൊട്ടുപോലെ.

പരിസര ഭവനങ്ങളിൽ വസിപ്പോർ
ദിവസവുമെത്തി വിശുദ്ധിതേടി നിന്നിൽ
അത്തുസമയമവർക്കു മുമ്പിൽ നീയ്-
ങ്ങൊരു പരിപാവനതീർത്ഥമായ് ചമഞ്ഞു.

വിമലത തിരളുന്ന തോയസാരം
വിവിധ ജനങ്ങൾ ലഭിച്ചു നിങ്കൽനിന്നും
അതിനുടയൊരുൾ പ്രഭാവപൂരം
പടരുക ചെയ്തിതു ചുററുപാടിലും താൻ.

നികടളവിവളന്നൊരാപ്രഭാവം
പ്രകടതരംവിഹരിച്ചുദൂരദേശേ
തികവുടയമരത്തിൽനിന്നുതാഴെ
സപകടയെവിട്ടുപരന്നബീജതുല്യം.

അന്വദിനമതിദൂരദേശവാസീ-
ജനമിഹവന്നുവണങ്ങിനിന്നുനിന്നെ
പരമൊരുപരിശുദ്ധമാം പയസ്സാ
ലവരെയുമങ്ങുവിശുദ്ധരാക്കിനീയും.

അനവധിജനമെത്തിനിന്നിൽമുങ്ങി-
പ്പെരിയൊരുനിർവൃതിനേടിവാഴ്ത്തിനിന്നെ
ചിലർതവവിമലാംബുവായസമ്പ-
ത്തന്വദിനവുംകൃഷിചെയ്തതിന്നെടുത്താർ.

തവസലിലസമൃദ്ധിയാൽവളർന്നു
നിരവധിരംഭകൾനിന്നപ്രാന്തഭൂവിൽ
അവരുടെനടുവിൽ വിളങ്ങിനീയ—
ങ്ങൊരുസുരറാണികണക്കെ പ്രൗഢിയോടെ.

വെറുതെയിതുവിധം കഥിപ്പതെന്തി,—
ന്നറുതിയിവയ്ക്കിഹ വന്നുപോയിനൂനം.
ഗതസുഖദിനമോർത്തുമാഴ്കിടേണ്ടാ
ധരണിയിതിൽ പതിവാം വിധങ്ങളിത്ഥം.

അയി, തവനിലയെത്ര ശോച്യമായ് പോയ്!
സലിലവുമിങ്ങിനെവററി നഷ്ടമായോ!
തവതടമതുമങ്ങിടിഞ്ഞുകാണ്മൂ!
നവമൊരുദുർദ്ദശപൂകിനീവസിപ്പൂ!!

ഭവതിയുടെവിശിഷ്ടരഭകർ, ഹാ,
പിടയുവതുണ്ടവശിഷ്ടപങ്കമദ്ധ്യേ!
വെറുമൊരുജലലേശലബ്ധിയാശി—
ച്ചിവർപിടയുന്നിതതീവദീനഭാവാൽ!

ഇതുവിധമൊരവസ്ഥപൂകിയിട്ടു—
ങ്ങബലയെവൾക്കുഭവിപ്പതില്ലദുഃഖം?
പതിവിതവഗണിച്ചുമേവുകങ്ങു—
ന്നധികതരാശ്വസനീയഭാവിയോർത്തും.

അരുതരുതയി, ശുഷ്കവാപി, യങ്ങു-
ന്നൊരുവിധവും പരിതപിച്ചിടേണ്ട.

ഉരുകഠിനഭരം ഹരിച്ചുവേഗം
വരുമൊരുനവ്യശുഭാന്തരീക്ഷം, മമ്മേ.

ഗഗനമതിൽനിറഞ്ഞുതിങ്ങിടുന്ന
കരിമുകിൽ, വാരണപങ്ക്തിയെന്നപോലെ
ഭവതിയെയിതുനാൾവരെത്തപിപ്പി-
ച്ചൊരുരവിരശ്മിയുമിന്നുമങ്ങിയല്ലോ.

ഇതുവരെതവപുത്രർകാത്തിരുന്നോ-
രതുലസുഖപ്രദവൃഷ്ടിപെയ്യുമിപ്പോൾ.
അതുതവദുരവസ്ഥനീക്കിടട്ടേ!
പുതുമലരിൽ മകരന്ദമേററിടട്ടേ!!

N. V. D. Class II.

സഹമുറിയൻ

"ശ്രീധരാ നീ നല്ലവണ്ണം പഠിക്കണം നീ ജീവിതക്കളരിയിൽ കാലെടുത്ത്‌വെക്കുന്ന കാലമാണിത്. ഇതുവരെ നീ പഠിക്കാത്ത അവസരങ്ങളിൽ നിന്നെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കാൻ ഞാനുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നു നീ മദ്രാസിൽ ബി. എ.ക്കു പഠിക്കുവാൻ പോകുന്നവനാണ്. നിന്നെ ഉപദേശിക്കുവാനും സന്മാർഗ്ഗത്തിൽ നടത്തുവാനും നിന്റെ അമ്മ അവിടെ ഉണ്ടാകയില്ലെന്ന് നീ ഓർക്കണം. യവ്വനത്തിന്റെ അതെ ആ ചോരത്തിളപ്പിന്റെ ആരംഭമായ 18-ാമത്തെ വയസ്സ് എത്ര എത്ര സൽസ്വഭാവികളെ ദുർമ്മാർഗ്ഗത്തിൽ ആനയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് ഒരുപക്ഷെ നിനക്കു അജ്ഞാതമായിരിക്കും" അമ്മയുടെ ഈ ഉപദേശങ്ങൾ ശ്രീധരന്ന് ഒരു മുദ്രാവാക്യമായിത്തന്നെ തോന്നി അവൻ ഈ ഉപദേശങ്ങളെല്ലാം സശ്രദ്ധം ഗ്രഹിച്ച് അതുപ്രകാരം നടക്കുമെന്നുള്ള വ്രതം കൈക്കൊള്ളുമെന്ന് തീരുമാനിച്ചു

ഇൻടർമീഡിയററ് വരെ ശ്രീധരൻ ഒരു നല്ല വിദ്യാർത്ഥിയും ഒരൊന്നാംതരം സ്പോട്സ്മേനുമായിരുന്നു പഠിപ്പിലും കളിയിലും ഒരുപോലെയുള്ള വാസനയും അഭിരുചിയും അവന്റെ സഹചാരികളെ അസൂയാലുക്കളാക്കിയായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിൽ എന്താണാശ്ചര്യം. കോളേജ് വിട്ടാൽ ശ്രീധരൻ വീട്ടിൽപോയി കാപ്പി കഴിക്കുന്നത് മൂന്നേമൂന്ന് മിനുട്ടുകൊണ്ടാണ്. അവന്റെ മനസ്സത്രയും Foot-ball Ground-ൽ ആയിരിക്കും. കളിക്കുമ്പോൾ കളിക്കുക; പഠിക്കുമ്പോൾ പഠിക്കുക; രണ്ടിലും അവൻ ഒരുപോലെ വാശിക്കാരനായിരുന്നു. സാധാരണ ചെറുപ്പക്കാരിൽ കണ്ടുവരാറുള്ള ദുർവ്വിഷയങ്ങളിലൊന്നിലും അവന്റെ മനസ്സ് പതിഞ്ഞിരുന്നില്ല കോളേജ് വിട്ട ഉടനെ ഇസ്ത്രിക്കിട്ട ഷർട്ടും ഹേറോയൽ ഇട്ടു ചീകിയ തലയുമായി full-tip-ൽ പോകുന്ന ഏതാനും ചില സഹോദരന്മാരെപ്പററി അവനുള്ള അവജ്ഞ; അതെ ചിലപ്പോൾ അവരെ

പ്പററി സഹതാപവും തോന്നാറുണ്ടായിരുന്നു. സഹപാഠികളിൽ ചിലർ അവനെ "ജോൺസ"നെന്നും മററു ചിലർ "നിഷ്ക്കാരബ്രഹ്മ"മെന്നും പറഞ്ഞു കളിയാക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ആരോഗ്യമില്ലാത്ത, പൌരുഷമില്ലാത്ത, അവരുടേ ജീവിതം എന്തിനാണെന്ന് അവൻ പരിതപിക്കുക പതിവായിരുന്നു. ഒരുപക്ഷേ അവരും നന്നായെക്കാമെന്നുള്ള ഊഹത്തിന് അവന്റെ ഹൃദയം സ്ഥലംകൊടുത്തില്ല.

ശ്രീധരൻ മദ്രാസിലെക്ക് വണ്ടികയറി. അവന്ന് ക്രസ്ത്യൻകോളേജിൽ പ്രവേശനം ലഭിച്ചു. ഹോസ്റ്റലിലും അവനു പ്രവേശനം കിട്ടി, ശ്രീധരന്റെ ഭാസുരഭാവിയുടെ ഒരു നെരിയ നിഴലാട്ടമായി അവന്റെ രക്ഷിതാക്കന്മാർ അതിനെ വ്യാഖ്യാനിച്ചു. ഹോസ്റ്റലിൽ അവന്റെ Room-mate വേണുഗോപാലൻ എന്ന ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നു. ദൈവവിശ്വാസത്തിലും രക്ഷിതാക്കന്മാരെയും അദ്ധ്യാപകന്മാരെയും ബഹുമാനിക്കുന്നതിലും അലക്ഷ്യഭാവം കാട്ടുന്ന ഇന്നത്തെ പച്ചപ്പരിഷ്കാരികളുടെ കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ടവനായിരുന്നില്ല വേണുഗോപാലൻ: ശ്രീധരൻ തന്റെ ഈ പുതിയ സ്നേഹിതന്റെ മട്ടുകണ്ട് വളരെ സന്തോഷിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തെ ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്തു ശ്രീധരന്റെ പഠിപ്പിലും കളിയിലുമുള്ള വാസനയും സാമർത്ഥ്യവും ആരോഗ്യദൃഢഗാത്രതയും കണ്ടു വേണുഗോപാലൻ തനിക്കിങ്ങിനെ ഒരു room-mateനെക്കിട്ടിയതിൽ ഹൃദയംഗമമായി സന്തോഷിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാരെന്നോണം അവർ അന്യോന്യം സ്നേഹിച്ചു, ബഹുമാനിച്ചു.

എന്നാൽ ഹതവിധി ആരുടെയെല്ലാം ലിഖിതത്തിൽ അലങ്കോലം കാണിക്കുന്നില്ല? മദ്രാസിൽ വന്നു മൂന്നുമാസം കഴിയുമ്പോഴെക്കും ശ്രീധരന്റെ മട്ടുതന്നെ മാറിക്കഴിഞ്ഞു. അവന്നൊരു "സ്പെഷൽ സററ്" ഉണ്ടായി. പാവം ശ്രീധരൻ, അവന്റെ സ്നേഹിതന്മാർ ഏതു തരക്കാരാണെന്ന് അറിയാതെ അവരുടെ സ്നേഹിതനായി. അവൻ വേണുഗോപാലന്റെ

കൂട്ടുകെട്ടിൽ വൈമനസ്യം പ്രദൎശിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. രാത്രി 9 മണിക്കുശേഷം ഹോസ്റ്റലിൽനിന്നു പുറത്ത് പോകാത്ത ശ്രീധരനെ 4 മണിക്കുകൂടി മുറിയിൽ കാണാതെയായി. "ഹാ! അച്ഛനമ്മമാർ തങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങൾ ഭാവിപൌരന്മാരും ഭാഗ്യന്മാരുമായിരിക്കണമെന്ന വിചാരത്തിൽ അവരെ ഉപരിപഠനത്തിന്നായി അന്യദിക്കിലേക്കയക്കുന്നു! എന്നാൽ അവർ എത്രത്തോളം മോശക്കാരായി പരിണമിക്കുന്നു!! ശ്രീധരാ ഇമ്മാതിരി വൈകി ഹോസ്റ്റലിൽ വരരുത്. നിനക്കുവേണ്ടി ഞാൻ വാർഡനോട് വളരെ ദിവസമായി കളവുപറഞ്ഞു ഫലിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു. ഇനി എന്നെക്കൊണ്ട് അതിന്നു സാധിക്കില്ല. പലനാൾ കള്ളൻ ഒരു നാൾ പുലരും. അന്ന് ഇതിനൊക്കെ ഞാനും ഉത്തരവാദം പറയേണ്ടിവരും. ഇഷ്ടാ! താനെന്നെ തെറ്റിദ്ധരിക്കരുത് ഞാനൊരു പരമാൎത്ഥം പറകയാണ്. താനിന്ന് നാട്ടിൽനിന്നു വരുമ്പോളുണ്ടായിരുന്ന ശ്രീധരനല്ല. ആകപ്പാടെ മട്ടും മാതിരിയും മാറിയിരിക്കുന്നു. ഒരു യഥാൎത്ഥ സഹോദരന്റെ നിലക്ക് തന്നോടു ഇത്രയും പറഞ്ഞുവെന്നെയുള്ളു. എക്സാമിനേഷന്ന് ഇനി ഒരാഴ്ചയല്ലേയുള്ളൂ" "താനാരാണെടൊ എന്നെ ഇത്രമേൽ ഉപദേശിക്കാൻ തനിക്ക് തന്റെ ജോലിനോക്കി അടങ്ങിയിരുന്നുകൂടെ?" ഹാ! തന്റെ ആത്മമിത്രത്തിൽനിന്നും ഇമ്മാതിരിയുള്ള ഒരു സമാധാനം കിട്ടിയപ്പോൾ വേണുവിന്റെ തലയിൽ ഇടിത്തീവീണപോലെ തോന്നി. അവൻ പിന്നെ ഒരക്ഷരംപോലും മിണ്ടിയില്ല.

എന്തിനേറെ സംഭവബാഹുല്യമായ വൎഷങ്ങൾ 15 കഴിഞ്ഞു വില്ലിങ്ങ്ടൺ ഡി. എസ്സ്. പി, എം. വി. നായർ ഒരു സുപ്രസിദ്ധനാണ്.. അയാളുടെ ദയാദാക്ഷിണ്യങ്ങൾ എത്ര എത്ര യാചകന്മാരെ കേടാറായ അവരുടെ നിരാശാജന്യകമായ ജീവിതത്തിൽ ഒരാളിക്കത്തൽ ഉളവാക്കിട്ടില്ല?! അൎക്കും അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടാൽ ഒരു ബഹുമാനം, ഒരു സ്നേഹം ഉളവാകുക പതിവാണ്.

ഒരു ദിവസം സീസൺ കാലത്ത് മിസ്റ്റർ നായരും ഭാര്യയും രണ്ടു കുട്ടികളും ആ പ്രകൃതിരമണീയമായ "ടൈഗർഹിൽ" റോഡിൽകൂടി സായാഹ്നസഞ്ചാരം ചെയ്യുകയാണ്. കുട്ടികൾ രണ്ടും മുമ്പിൽ ഓടിക്കളിച്ച് പല പൂക്കൾ പറിച്ചുംകൊണ്ടു നടക്കുന്നുണ്ടു. നായരുടെ ആൾസേഷൻനായ കുട്ടികളെ നോക്കുവാനെന്നോണം അവരുടെ കൂടെത്തന്നെ ഓടുന്നുണ്ടു. സാധാരണ സായാഹ്ന സഞ്ചാരികളല്ലാതെ മററാരും ഈ റോഡിൽകൂടി പോകാറില്ല. കാരണം പ്രകൃതിരമണീയതയല്ലാതെ കച്ചവടമോ പീടികകളോ ഈ റോഡിൽ ഇല്ല. നായരും ഭാര്യയും ഓരോ തമാശ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു സാവധാനത്തിൽ നടക്കുകയാണ്.

പെട്ടെന്നു നായരുടെ കരുണാമസൃണമായ ആ കടക്കണ്ണുകൾ റോട്ടുവക്കത്ത് നിശ്ചലമായിക്കിടക്കുന്ന ഒരുസാധുവിൽ പതിയുന്നു. നായർ അടുത്തുചെന്നുനോക്കി. അയാൾ ആശ്ചര്യഭരിതനായി, ശ്രീധരാ! ശ്രീധരാ! എന്നു വിളിച്ചു ആ മരിക്കാറായ സാധു കൺമിഴിച്ചു. നായരുടെ, കണ്ണുകൾ നനഞ്ഞു. "സാർ, എനിക്കു കുറച്ചു വെള്ളം" അയാൾ കണ്ണടച്ചു. നായർ വളരെ പണിപ്പെട്ടു വെള്ളം വരുത്തിക്കൊടുത്തു. സാധു കണ്ണടച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ സ്വല്പം വെള്ളംകുടിച്ചു. അയാൾ മിക്കി മിക്കി ചോദിച്ചു. "നിങ്ങൾ ആരാണ് സാർ.' നായരുടെ ഹൃദയം തകരുന്നപോലെ തോന്നി. പല പൂർവ്വസ്മരണകളും ഒരു ചലനചിത്രത്തിലെന്നോണം ഒരു സെക്കണ്ട് കൊണ്ടു അയാളുടെ ഹൃദയത്തിൽക്കൂടി കടന്നുപോയി. അയാൾ വളരെ പണിപ്പെട്ടുപറഞ്ഞു. "ഞാൻ തന്റെ ആ പഴയ റൂം മീററാണ്, വേണുഗോപാലൻ! സാധു ഒന്നുകൂടി കൺതുറന്നു, അയാൾ ഒന്നു പുഞ്ചിരിച്ചു, ആയാൾ വീണ്ടും കണ്ണടച്ചു. എങ്ങും ഒരു നിശ്ശബ്ദത. മിസ്റ്റർനായർ അയാളെ മെല്ലെ ഒന്നുതലോടി. 'അന്ധമായൊരാത്മാവ് അന്ധകാരത്തിൽ മറഞ്ഞു.

യം. കെ. നമ്പ്യാർ

ഒരു സന്ധ്യ

സന്ധ്യയുംവന്നങ്ങടുത്തു—മന്ദ
മന്ധകാരത്തെ വളത്തൽ.
മന്ദമായ് മാരുതൻ വീശീ—സുമ
സമ്പൂർണ്ണസൌരഭ്യമെങ്ങും

താരജാലങ്ങൾ വിളങ്ങി—കാന്ത
ദീപങ്ങൾപോലവെ, വാനിൽ.
പക്ഷിവൃന്ദങ്ങളും മന്ദം—തത്ര
മെല്ലമായ് പാറിപ്പറന്നു.

ഹൂംകാരനാദം മുഴക്കം—ചില
ഝങ്കാരഗാനങ്ങൾ പാടി,
വണ്ടുകൾ നീളവെ മണ്ടി—കണ്ട
ചെണ്ടുകൾ തോറും വിരവിൽ.

വാസരാധീശനും തന്റെ—പ്രേമ
വാസത്തെ വിട്ടു പിരിവാൻ
പാരിച്ചതാപവും തോന്നി—പാവം
വാരിയാൽ നേത്രം നിറച്ചു!

വാരിധീതീരം വിളങ്ങി—കാന്ത
ദീപജാലങ്ങളാലപ്പോൾ.
പാരാതെപാരം ജനങ്ങൾ—പാരാ
വാരതീരത്തിൽ നിറഞ്ഞു.

കാമിനിമാരൊത്തു ചേന്നു,—ചില
കാമുകർ നീളെ നടന്നു.
അംഗനാദർശനം തേടും,—ചില
ശൃംഗാരി പുംഗവർ പാടും,

മംഗളഗാനങ്ങളെങ്ങും—അതി
മഞ്ജുളമായങ്ങു കേൾപ്പായ്.

ഞാനുമെൻ പങ്കജമൊത്തു —കര
ബന്ധനം ചെയ്തു സുഖിച്ചും,
സ്വൈരസല്ലാപം തുടൎന്നും — കുറെ
നേരമമ്മട്ടിലിരുന്നു.
ഗാനങ്ങൾ പാടി രസിച്ചും, — ചില
ലാനന്ദമാൎന്നു ചിരിച്ചും,

ലീലകളാടിക്കളിച്ചും, —പല
ലീലകൾകണ്ടു രസിച്ചും,
അങ്ങിനെ, തിങ്ങിനമോദാൽ —അങ്ങു
ഞങ്ങൾ കുറഞ്ഞൊന്നിരിക്കെ,

പശ്ചിമവാനം ചുവന്നു — അതി
മെച്ചമായ് ചെമ്പട്ടുപോലെ.
സൂൎയ്യനും പോയി മറഞ്ഞു — തന്റെ
നാഥയോ യാത്രയുംചൊല്ലി

അന്ധകാരം വന്നു തിങ്ങി—പകൽ
അന്ധയായ്തീൎന്നു വിരവിൽ.
പങ്കജജാലങ്ങളപ്പോൾ—അതി
സങ്കടമോടുടൻ കൂമ്പി.

* * * *
* * * *

ഞാനും ദിനേശനെപ്പോലെ—മമ
പ്രേമവാസത്തെ പ്പിരിഞ്ഞു.
ചിന്തയാ മന്ധകാരത്താൽ—എന്റെ
പങ്കജത്തിൻ മനം കൂമ്പി !

സമാപ്തം.

എൻ. പി. രാധാകൃഷ്ണൻ, സീനിയർ,

ദുഃഖം

ദുഃഖം, ആ ലോകത്തിൻെറ ദൃഷ്ടിയിൽ നീചമാണ്; അസുന്ദരമാണ്, അന്ധകാര പരിപൂരിതയായ രാത്രിയെപ്പോലെ അനാസ്വാദനീയമാണ്; മായാപരിതരായ, ഭവമൃഗമരീചികയിൽ ഭ്രമശബളചിത്തരായ മനുഷ്യരിൽ ഒരുവൻപോലും ആ ദുഃഖത്തെ കാംക്ഷിക്കുന്നില്ല. ദുഃഖം, ദുഃഖം. അതിൻെറ സ്മരണപോലും ജീവിക്കുനസഹ്യമത്രെ!

എന്നാൽ വാസ്തവിക തത്വത്തിലേക്ക് നാമൊന്നു കണ്ണോടിക്കണം. അപ്പോൾ നാമറിയും ദുഃഖത്തിൻെറ മാഹാത്മ്യം. ദുഃഖം സുഖത്തിൻെറ പൂർവ്വരംഗമാണ്. സുഖം സുശോഭനമായ പകലാണെങ്കിൽ, ദുഃഖം ബാലാരുണസുന്ദരമായ പുലരിയാണ്. സുഖം പുലരിയാണെങ്കിൽ താരാവിരാജിതയായ രാത്രിയാണ് ദുഃഖം. ലോകം തെററിദ്ധരിച്ചു. ഇന്നിന്നത് ദുഃഖമെന്ന് സാമാന്യമായൊരു വ്യവസ്ഥ കല്പിച്ചു—മരണം, ദാരിദ്ര്യം ഇത്യാദികൾ ദുഃഖമെന്ന്. എന്നാൽ ദുഃഖം അവ്വിധം വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തുവാൻ സാദ്ധ്യമായ ഒന്നല്ല. ദുഃഖം ചിത്തത്തിൻെറ വികാരമാണ്. ദാരിദ്ര്യമാണ് ദുഃഖമെങ്കിൽ ധനികൻ എന്തിന്നു ദുഃഖിക്കണം. ദരിദ്രൻ ദുഃഖത്തിൻെറ ദാവാഗ്നിയിൽ ദഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, ധനികൻ ദുഃഖിക്കുന്നു, ഭക്ഷണത്തിന്നു രുചിയില്ലാതെ—വിശപ്പില്ലാതെ. ഭിക്ഷക്കാരന്ന് ഉറക്കം വരുന്നില്ല, വിശന്നിട്ടും, കിടക്കുവാൻ സ്ഥലമില്ലാഞ്ഞിട്ടും. ധനികൻെറ സമീപമടുക്കുന്നില്ല നിദ്രാദേവി, അവന്ന് ഉദരപൂർത്തി വന്നിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ധനഭാരത്തിൻെറ പശ്ചാല്ലോചന ഒന്നുകൊണ്ടു മാത്രം ഉറക്കം വരുന്നില്ല. ദരിദ്രന്ന് ദുഃഖമായത് ധനികൻ ഇച്ഛിക്കുന്ന സുഖം. ധനികൻെറ ദുഃഖം, ദരിദ്രൻെറ സുഖം.

മരണം, നാമെല്ലാം വെറുക്കുന്ന, ഭയപ്പെടുന്ന മരണം, ദുഃഖമായിത്തന്നെ കരുതാം. ലൌകികജീവിതം, സുഖമായും. എന്നാൽ സീതാദേവിയും മററും ആ മരണത്തെ എത്രയോ

സന്തോഷത്തോടെയാണ് വരിച്ചത്. രാജർഷിയായ ഭീഷ്മർ സ്വച്ഛന്ദമൃത്യുവാണെങ്കിലും, മൃത്യുവിനെ സുഖമെന്നുദ്ദേശിച്ചില്ല, ദുഃഖമെന്നു നിരസിച്ചുമില്ല. ലൌകിക ജീവിതവും, അതുപോലെതന്നെ അദ്ദേഹം കരുതി. അതുകൊണ്ട് മരണവും, ദാരിദ്ര്യവും എന്നും ദുഃഖമെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. നിശ്ചയമായും ദുഃഖം മനസ്സിൻെറ ഭാവഭേദം മാത്രമാണെന്നു വ്യക്തമാണ്.

ദുഃഖമില്ലെങ്കിൽ സുഖം സുഖമായി തോന്നുകയില്ലായിരുന്നു. ലോകജീവിതം സുഖസമ്പൂർണ്ണമെന്നുവരട്ടെ, അന്നു ദുഃഖത്തിൻെറ ആഗമനത്തിന്നു, ഇന്നു് സുഖത്തിൻെറ ആഗമനത്തിന്നു എന്നപോലെ നാം പ്രാർത്ഥിക്കും. എന്നും പകലാണെങ്കിൽ രാത്രിയുടെ മാധുരി മനസ്സിലാവും. തന്നിമിത്തം ദുഃഖത്തെ അനാസ്വാദ്യമെന്നു നിരസിച്ചുകൂടാ. സുഖത്തിന്നു മാധുരികൊടുക്കുന്ന ദുഃഖത്തെ എന്നും ത്യാജ്യക്കോടിയിൽ തള്ളിക്കൂടാ. സൂനസുരഭിലമായ വസന്തം കണ്ട് ആനന്ദിക്കുന്ന ഒരുവൻ സ്മരിക്കുകയുംകൂടി ചെയ്യുന്നില്ല വസന്തത്തിൻെറ മാതാവിനെ. അതെ! വർഷർത്തുവിനെ; പോരാ ഇരുളടഞ്ഞ ഋതുവെന്നു അതിനെ പുച്ഛിക്കുന്നു. മത്തെടുത്തു കഴിഞ്ഞാൽ ചിപ്പി ചളിയിൽ താഴ്ത്താൻ മടിക്കാത്ത മനുഷ്യഹൃദയത്തിന്നു ഇതു് യുക്തമായേക്കാം; എങ്കിലും അയുക്തമാണ്. ഒരു കവി പാടുന്നതിങ്ങിനെ:—

"ദുഃഖത്തിനൊട്ടൊട്ടടിമപ്പെടാഞ്ഞാൽ
സുഖം ജഗത്തിൽ കണികാണ്കയില്ല.
പാഴ്ച്ചേററിൽ നിന്നല്ലി മനോജ്ഞപൊന്തി-
ബിസപ്രസൂനം വികസിച്ചിടുന്നു."

സുഖത്തിന്നു് സൌന്ദര്യ്യവും മാധുര്യ്യവും തികച്ചും കൊടുക്കുന്ന ദുഃഖം എന്നും സുഖത്തെപ്പോലെതന്നെ ആരാധനീയമാണ്, ലോകജീവിതത്തിന്നു മാധുര്യ്യമുണ്ടാക്കുന്നതു് അതുകൾ അസ്ഥിരങ്ങളാണ്; മനസ്സിൻെറ വ്യത്യസ്തമായ രണ്ടു ഭാവങ്ങളാണ്.

"പാരിങ്കൽ ദുഃഖസൌഖ്യാദികൾ, ഉവരവർതൻ
തോന്നലാൽ മാത്രമത്രെ."

അന്തോണി വി. വർഗ്ഗീസ്, I. U. C.

ചരിത്ര പംക്തി.

പ്രേമപാശം

(സപ്പ്ളിണി)

രാജമന്ദിരെ ഭാസുരമായൊരു
തേജഃപുഞ്ജമായ് ത്തെന്നൊലി ചേർത്തുവാൻ,
സാരസമ്പൂർണ്ണ സൌമ്യവചനത്താൽ
പാരിടത്തിൽ പുകൾ പെററൊരോമലാൾ,
സോമസാമ്യരാമ ! രേഴ ദേഹിതൻ
കാമസൌഭഗയായ സവിത്രിയാൾ,
ആര്യനായൊരു 'ഷാജഹാൻ' തന്നുടെ
ഭാര്യയാകിയ 'മംടസ്മഹാ'ളഹോ !
രോഗശയ്യയിൽ ക്രൂരമരണത്തെ
സ്വാഗതംചെയ്തു ശ്വാസമടയുവാൻ—
ആർത്തിമൂത്തു, താൻ സന്നിധൌവാഴുംനി—
സ്വാത്മമൂർത്തിയാ മാത്മേശനോടിദം
വീർത്തുവീർത്തുള്ളഴിഞ്ഞു കരാംബുജം
ചേർത്തുചേതസാനന്ദേന ചൊല്ലിനാൾ:
"ജീവനാഥ ! ഞാൻപോകുന്നു, പാരിൽ നി-
ന്നേവമേദുരനൈരാശ്യ വേദിയിൽ,
ഹാ ! കഠനം; ഭൂതാനന്ദബാധയിൽ
ഭാഗഭാക്കായിതെത്രയു മിത്രനാൾ
പ്രാണനായക ! പൃത്ഥ്വിയിലങ്ങൊരു
റാണിയാലിനി വന്ദിതനാകുമോ?
ദേഹദേഹികൾ വേറിട്ടുമിജ്ജഡം
മോഹമെന്നി യെ സംസ്കരിച്ചീടുമോ ?

പ്രേമദായക ! പേ൪കുന്നു,കാമിതം
സോമസുന്ദര ! സാദ്ധ്യമാക്കിട്ട നീ."

പ്രാപ്തചേതനയററ ഗൃഹിണിതൻ
വ്യാപ്തമായ മുഖാംബുജ മശ്രുവാൽ
ആകമാനംനനച്ചു; നിജാനന -
മേകബാഹുവാൽ താങ്ങിയ 'ഷാജഹാൻ',
വീരനെങ്കില മേററെവിവശനായ്
വാരിജാക്ഷിയെനോക്കി നിരാശയാൽ
ഹാ ! യമങ്കലടിയറയായ്, നിജ
ജായയയ്യോ !! പറഞ്ഞു പിരികയായ് !!!

എം. രാഘവൻ,
IV-ാംഫോറം (ബി)

ആശാന്റെ നളിനി

ലോകത്തിന്റെ നിലനില്പിനുവേണ്ടി സർവ്വജീവ ജാലങ്ങളുടേയും ഹൃദയത്തിൽ നിക്ഷിപ്തമായ ഒരു വികാരമാകുന്നു സ്നേഹം. ജീവികളിൽ സർവ്വപ്രകാരേണയും പ്രാധാന്യം മനുഷ്യന്നായതുകൊണ്ടു മനുഷ്യഹൃദത്തിലാണു് ഇന്നു് വികാരം പരമകാഷ്ഠയെ പ്രാപിക്കുന്നതു്. സ്നേഹം ഹൃദയത്തിന്നു നൈർമ്മല്യവും സ്വഭാവത്തിന്നു സംശുദ്ധിയും നൽകുന്ന ഒരു വിചാരമാകുന്നു. ഒരു പൂമൊട്ടിലെ മധു, മധുപങ്ങൾക്കു് അതിന്റെ വികാസദശയിൽ അനുഭവയോഗ്യമായിത്തീരുന്നതു പോലെ മനുഷ്യഹൃദയസ്ഥമായ ഈ വികാരം യുവതീയുവാക്കന്മാരുടെ യൌവ്വനദശയിൽ ഹൃദയത്തിൽ ചില രഹസ്യസന്ദർഭങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചേടത്തോളം പെട്ടെന്നു ഉജ്വലിക്കുകയും ലോകത്തിന്നു ഉപയോഗകരമായിത്തീരുകയുമാണു് ചെയ്യുന്നതു്. ഇതു് ഒരിക്കലും ക്ഷണഭംഗുരമല്ല ദശാനുരൂപമായ രൂപാന്തരപ്രാപ്തിയുണ്ടെങ്കിലും വൃദ്ധന്മാരെ യുവാക്കന്മാരാക്കിത്തീർക്കേണ്ട വൈഭവം ഇതിന്നുണ്ടു്. ഈ വികാരം യൌവ്വനകാലത്തിൽ സൌന്ദര്യം മുതലായ ചില പ്രത്യേകസംഗതികളെ അപേക്ഷിച്ചു വിദ്യുച്ഛക്തിപോലെപെട്ടെന്നു മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ കടന്നുകൂടുകയാണു. പ്രകൃതിനിയമങ്ങളിൽ ഏററവും സാരവത്തായ ത്യാഗശീലത്തിന്നുകൂടി ഇതു് ഒരു നിദാനമായിത്തീർന്നേക്കാം. അതെ ഈ വികാരത്തിന്നു—സ്നേഹത്തിന്നു – അടിമപെട്ട ഒരുവനു സമുദ്രം ദുസ്തരമല്ല, മരുഭൂമി നിർജ്ജലമല്ല, ആശാഭംഗത്തിന്നു അവകാശവുമില്ല.

ആശാന്റെ നളിനി ആശാഭംഗത്തിൽപെട്ട ഒരു അനുരാഗകഥയാണു്. 'കോരകത്തിൽ മധുവെന്നപോലെ ഉൾത്താരിൽ പ്രണയമാർന്നിരിക്കുന്ന ഒരു നായികയുടെ യഥാർത്ഥമനസ്ഥിതി നായകനായ ദിവാകരൻ മനസ്സിലാക്കാതിരുന്നതു നിമിത്തം അവൾ അകാലമരണത്തെ പ്രാപിക്കുകയാണു്

ചെയ്യുന്നത്, ബാല്യം മുതൽ ഒരുമിച്ചുവസിച്ചും, ഒരുമിച്ചുപഠിച്ചും, ഒരുമിച്ചുകളിച്ചും വളൎന്നുവന്നതായ നായികാനായകന്മാരുടെ ഹൃദയത്തിൽ മുളച്ചുതഴച്ചതും ദൈവവൈപരീത്യംകൊണ്ടു വിഭിന്നഗതിയെ പ്രാപിച്ചതുമായ ഒരു അനുരാഗകഥയാണത്.

'നളിനി' തന്നിൽ അനുരക്തയായ വിവരം ഗ്രഹിക്കാതിരുന്ന ദിവാകരൻ പ്രായപൂൎത്തി വന്നതോടൊപ്പം പ്രാപഞ്ചിക വ്യവഹാരങ്ങളിൽനിന്നു തീരെ വിരമിച്ചു സന്യാസത്തിന്നായി ഹിമാലയവനങ്ങളിലേക്ക് യാത്രയായി. ഈ വാൎത്ത നളിനിയുടെ പിഞ്ചുഹൃദയത്തെ കഠിനമായി വ്രണപ്പെടുത്തി. ഊണും ഉറക്കവുമില്ലാതെ ആ മനസ്വിനി കണ്ണീർവാൎത്തു. ഇതിനിടയിൽ മാതാപിതാക്കന്മാർ നളിനിക്ക് വിവാഹവും നിശ്ചയിച്ചു. ക്രമനിൽ കരുവെന്നവണ്ണം ഈ വാൎത്ത അവളുടെ ജീവിതം കുറെക്കൂടി ഭാരമാക്കിത്തീൎത്തു. കൎമ്മവാസനകൊണ്ടും രാഗബന്ധംകൊണ്ടും ഈ ദശയെ പ്രാപിച്ച നളിനി പിതാവിൻെറ ആജ്ഞാനുസരണം മറെറാരു ഭൎത്താവിനെ സ്വീകരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ സ്വധൎമ്മമായതു ആത്മഹത്യയാണെന്നു തീരുമാനിച്ചു.

അന്ധകാരമയമായ ഒരു രാത്രിയിൽ മാതാപിതാക്കളേയും, സ്നിഗ്ദ്ധന്മാരേയും സ്വഗൃഹത്തേയും വെടിഞ്ഞു ഏകാകിനിയായി നളിനി ഒരു തടാകതടത്തിൽ വന്നെത്തി. ഉടനെ ഉഡുരാശികളോടും, ലോകത്തോടും അന്ത്യയാത്രപറഞ്ഞു അവൾ തടാകത്തിലേക്കു കുതിച്ചു. കഷ്ടം! ലോകത്തിൻെറ ഗതി നോക്കുക. അവളുടെ ആഗ്രഹം സാധിച്ചില്ല പ്രഭാതസ്നാനത്തിനുവന്ന ഒരു യോഗിനി ഉടനെ നളിനിയുടെ കുന്തൽപിടിച്ചു കരയേററി. നളിനിയുടെ ഭാവത്തിൽനിന്നു അവളെ ഈ സാഹസത്തിന്നു പ്രേരിപ്പിച്ചസംഗതി ആ യോഗിനിമനസ്സിലാക്കി. അവളെ ആ യോഗിനി തൻെറ ശിഷ്യത്തിയായി സ്വീകരിച്ചുശേഷം അവളുടെ കാമിതം അടുത്തു സാധിക്കുമെന്നും അനുഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തു.

സുദീർഘമായ അഞ്ചു സംവത്സരങ്ങൾ നളിനി ഒരു സന്യാസിനിയായി കഴിച്ചു. ഒരു ദിവസം പ്രഭാതവേളയിൽ സ്നാനപരിശുദ്ധയായെങ്കിലും നിത്യകർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ പോലും വിമുഖയായിട്ട് ഉദയസൂര്യൻെറ കിരണസമ്മേളനംകൊണ്ടു അല്പാല്പം വിടൎന്ന മന്ദമാരുതൻ്റെ പരിലാളനം കൊണ്ട് ചാഞ്ചാടി നില്ക്കുന്ന താമരപ്പൂക്കളെകൊണ്ടു നിറഞ്ഞ പൊയ്കയെനോക്കി വികാര പരവശയായി അവൾ പറയുന്നതു നോക്കുക.

"സ്വാമിയാം രവിയെനോക്കിനില്ക്കുമെൻ
താമരെ ! തരളവായുവേററുനീ
ആമയം തടവിടായ്കതൽക്കര
സ്തോമമുണ്ടുതിരിയുന്നദിക്കിലും.
സന്തതം മിഹിരനാത്മശോഭയും
സ്വാന്തമാം മധുകൊതിച്ചവണ്ടിനും
ചന്തമാർന്നരുളിനില്ക്കുമോമലെ
ഹന്തധന്യമിഹനിൻെറ ജീവിതം."

ഇതിൽ താമരയെ സമാധാനപ്പെടുത്തുന്ന ഒന്നാമത്തെ ശ്ലോകത്തിൽ ദുരന്തദുഃഖമനുഭവിക്കുന്ന തൻെറ സ്ഥിതി എത്രയൊ അധികം പരിതാപകരമാണെന്നും, രണ്ടാമത്തെ ശ്ലോകത്തിൽ സൌന്ദൎയ്യം ഭൎത്താവിന്നും സൽഗുണം ബന്ധുക്കൾക്കും അനുഭവക്ഷമമാക്കിത്തീൎക്കുന്ന സ്ത്രീകൾ ഭാഗ്യവതികളാണെന്നും ധ്വനിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു തൻെറ ദുൎഭാഗ്യം എത്ര ഭയങ്കരമാണെന്നും നായിക പറയുന്നതോടുകൂടി സന്നിഹിതമായ ഭൎത്തൃദൎശനത്തേയും, അടുത്ത മുഹൂൎത്തത്തിൽ ആത്മാവിനെ പരബ്രഹ്മത്തിലും, സ്നേഹത്തെ ഒരു കാലത്തു തന്നിൽ അനുരക്തനായിരുന്ന ഭൎത്താവിലും സമൎപ്പിച്ചു ഇഹലോകവാസം കൈവിട്ടു താനും ധന്യപദം പ്രാപിക്കാൻ പോകുന്ന സംഗതിയേയും കൎമ്മവാസനകൊണ്ടു അവൾ ചൂണ്ടികാണിക്കുന്നു. ഈ വിധം പുലമ്പിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ നളിനിയുടെ ഇടത്തുതോൾ തുടിച്ചു. ഉടനെ അവൾ വികാരപരവശയായി തിരിഞ്ഞപ്പോൾ കറെ

ദൂരത്തായി ഒരു സന്യാസിയെ കാണുകയും, ആ യതിവയ്യൻ ദിവാകരനാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തു.

"പാരമിഷ്ട ജനരൂപമോരുവാൻ
നാരികൾക്കുനയനം സുസൂക്ഷ്മമാം."

നളിനി ഓടിച്ചെന്നു തൻെറ സുന്ദരവും മൃദുലവുമായ ദേഹത്തെ സന്യാസിയുടെ പാദത്തിൽ പതിപ്പിച്ചു. സന്യാസി—ദിവാകരൻ അവളെ അനുഗ്രഹിച്ചതിനു ശേഷം, താൻ ആരാണെന്നും, കാട്ടിൽ വസിക്കുവാൻ സംഗതിയെന്തെന്നും, സഹായത്തിനാർ ഉണ്ടെന്നും ചോദിച്ചു. സ്വകാമിതാവിനു തന്നെ മനസ്സിലാവാത്തതോർത്തു അവൾ വളരെ സന്തപിച്ചു സ്വവൃത്താന്തം പറകയും അതിനിടക്ക്: —

'പഞ്ചവൃത്തികളടക്കിയന്നഹം
നെഞ്ചുവെച്ചൊരു തപോമയം ധനം
സഞ്ചയിപ്പതിനു ഞാൻ തുടങ്ങിപി
ന്നഞ്ചുവട്ടമിഹ പൂത്തുകാതനം.
സന്യസിച്ചുളവുയാസ്ഥയാഭവാൻ-
തന്നെയോർത്തിഹ തപസ്സിൽവാണുഞാൻ
ധന്യയായ് സപദികാൺകമൂല മ-
ങ്ങെന്നെയോർക്കിലു മേൽത്തിടായ്കിലും

എന്നു നളിനി പറയുന്നതിൽനിന്നു കഴിഞ്ഞ അഞ്ചു കൊല്ലത്തിലെ തൻെറ തപശ്ചയ്യക്കിടയിലും അവൾ ദിവാകരനെ സ്മരിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ ദിവസങ്ങൾ കഴിച്ചുപോന്നുവെന്നും ഇപ്പോൾ ദിവാകരനെ കണ്ടതുകൊണ്ടു ധന്യയായെന്നും "ഇനി നിങ്ങൾ എന്നെ ഓർത്താലും ഇല്ലെങ്കിലും അത് നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടം" എന്നും പറയുന്നു. ഇത് സാധാരണ സ്ത്രീകളുടെ ഒരു പരിഭവവാക്യമാകുന്നു. നളിനി സ്വവൃത്താന്തം പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചു നായകനു തന്നിൽ ദയതോന്നിക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ചെങ്കിലും, പ്രാപഞ്ചിക വ്യവഹാരങ്ങളിൽനിന്നും മിക്കതും വിമുക്തനായ ആ യോഗി അതുകൊണ്ടൊന്നും ഇളകാതെ അല്പം വേദാന്തസാരവും പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചു അവിടെനിന്നു നിഷ്ക്രമിക്കുന്നതിന്നു സന്നദ്ധനായി. സന്യാസിയുടെ ഈ വാക്കു

കരം അവളുടെ മമ്മങ്ങളെ ഭേദിച്ചു. അവരം തൽക്ഷണം "ലജ്ജാനാശ"മെന്നുള്ള അവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ചു.

"എൻെറയേക ധനമങ്ങു, ജീവന-
ങ്ങെൻെറ ഭോഗമതുമെൻെറ മോക്ഷവും
എൻെറ യീശ, ഭൃഢമിപ്പദാംബുജ
ത്തിൻെറ സീമയിതു പോകലില്ല ഞാൻ."

എന്നു പറഞ്ഞു ഉദ്വേഗത്തോടുകൂടി സന്യാസിയുടെ കാലിൽ കടന്നു പിടിച്ചു. സന്യാസിയാകട്ടെ.

"പാവനാംഗി പരിശുദ്ധ സൌഹൃദം
നീവഹിപ്പതിത തിലോഭനീയമാം
ഭാവിയ്ക്കു തുചിതാശവങ്ങളിൽ
പൂവുപോലശുഭനശ്വരങ്ങളിൽ."

എന്നു ഉപദേശിച്ചു വീണ്ടും പിൻമാറുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഈ ആശാഭംഗം സഹിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി നളിനിക്കുണ്ടായില്ല. അവരം മൂർച്ഛിച്ചു. നിലത്തുപതിക്കുവാൻ പോയ അവളുടെ ദേഹത്തെ സന്യാസി സ്വഹസ്തങ്ങളിൽ സ്വീകരിച്ചു. ഉടനെതന്നെ അവരം "ചരമമേഘവൃഷ്ടിപോൽ" കണ്ണുനീർ പൊഴിച്ചു. അപ്പോരംതന്നെ

"ഓമലാരം മുഖമതിന്നു നിറ്ഗ്ഗമി-
ച്ചോമതിശ്രുതി നിഗൂഢവൈഖരി
ധാമമാന്നുടനയന്നു മിന്നൽ പോൽ
വ്യോമമണ്ഡല മണഞ്ഞു മാഞ്ഞിതെ."

ചരമവൃഷ്ടിക്കുശേഷം ജീവജ്യോതിസ്സു മിന്നൽപോലെ ഉയന്നു അനന്തമായ ആകാശമണ്ഡലത്തിൽ ലയിക്കുകയും, സന്യാസിയേയും, ലോകത്തേയും അന്ധകാരമയമായ ആശാഭംഗത്തിലും അത്ഭുതത്തിലും നിമഗ്നമാക്കുകയും ചെയ്തു. നളിനിയുടെ ജീവിതംകൊണ്ടു സാധിക്കാത്തക്കാര്യം അവരം മരണം കൊണ്ടു സാധിച്ചു. വിഷയവിമുഖനായ സന്യാസിയുടെ ഹൃദയത്തിലും അവരം പ്രണയദീപം കൊളുത്തി. ജീവശക്തികരം എണ്ണപോലെ അവസാനിച്ചു. ദേഹം തിരിപോലെ അന്തർദ്ധാനം ചെയ്തു. പ്രണയദീപം അണഞ്ഞു എന്നാൽ അതിൻെറ പ്രഭാപൂരം ഇനിയും നിലനില്ക്കുന്നു.

കെ. രാമുണ്ണിക്കുട്ടി നായർ, I. V. C.

അഹോ, വല്ലാത്ത വിശ്വാസം!

ചതുൎത്ഥി എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾത്തന്നെ ഏവൎക്കും ഒരറപ്പും വെറുപ്പുമാണ് ഉണ്ടാകുന്നതു്. അയ്യോ കഷ്ടം! ഇത്രമാത്രം വൎജ്ജ്യനായിത്തീരുവാൻ അന്നത്തെ ചന്ദ്രൻ എന്തു പിഴച്ചെന്നല്ലേ കേൾക്കേണ്ടതു്?

ഉത്തരദിക്കിന്നു മുഴുവൻ മേൽക്കോയ്മയാണല്ലോ വൈശ്രവണൻ. കുബേരനാവട്ടെ ഒരു നാൾ മഹാദേവനേയും മിസ്സിസ്സിനേയും കേമമായ ഒരു വിരുന്നിന്നു ക്ഷണിച്ചു. പോരെ പൂരം. "അല്ല! കുബേരൻ ഇത്രത്തോളമായിപ്പോയോ. നോക്കൂ, ഗൌരി ഇവന്റെ ഒരു ധിക്കാരം ഇവനെ ഒന്നു പഠിപ്പിച്ചേ തീരൂ നാമെന്താണ് മറുപടി അയക്കേണ്ടതു്?" പാൎവ്വതി. അയ്യോ, എനിക്കൊന്നും നിശ്ചയമില്ലേ. എല്ലാം അവിടത്തെ ഇഷ്ടംപോലെ."

മുക്കണ്ണൻ തെല്ലൊരിട ആലോചിച്ചതിന്നുശേഷം ദൂതനോടായി, "എടോ, ഞങ്ങൾക്കിന്നു വരുവാൻ സാധിക്കാത്തതിൽ വളരെ വ്യസനിക്കുന്നു. എങ്കിലും എന്റെ ഉണ്ണിയെ കൊണ്ടുപൊയ്ക്കൊള്ളൂ."

പാടിപ്പുറപ്പെട്ടല്ലോ നമ്മുടെ ഉണ്ണി ഗണപതി അഷ്ടിപ്രിയനായ ഗണപതിക്കുട്ടിയുണ്ടോ പിന്നെ സദ്യയുടെ വൎത്തമാനംകേട്ടാൽ ഒരു നൊടിനേരം താമസിക്കുന്നൂ പുത്രന്റെ ആ പോക്കുംനോക്കി പാൎവ്വതീപരമേശ്വരന്മാർ പുഞ്ചിരിതൂകിക്കൊണ്ടങ്ങിനെ നിന്നുപോയി. പല കാൎയ്യങ്ങളും പറഞ്ഞും ചിന്തിച്ചും കൊണ്ടിരുന്നിരുന്ന അവർ സമയം പോയതു് തീരെ അറിഞ്ഞില്ല. അപ്പോഴതാ വടക്കുനിന്നു ഒരു വല്ലാത്ത ബഹളം എന്താണ് സംഗതി? കോലാഹലം നിമിഷംപ്രതി വൎദ്ധിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നു. പാൎവ്വതിയമ്മ ഇങ്ങു പിടഞ്ഞെഴുന്നേററല്ലോ. പരിഭ്രമത്തോടെ ഭൎത്താവിനെ ഒന്നുനോക്കി. അങ്ങൊരനക്കവുമില്ല. ദേവിയുടെ പരിഭ്രമത്തിന്ന് ഒരു പുഞ്ചിരിയാണ്

സമാധാനം നൽകിയത്ത് ദേവിക്ക് ശുണ്ഠിമുഴുത്തു. ഉടനടി ഭൂതഗണങ്ങളെയെല്ലാംതന്നെ നാലുഭാഗത്തുംഓടിച്ചു. അപ്പോഴതാ വൈശ്രവണനും കൂട്ടരും ഓടികിതച്ച് വാടിപിയത്ത് ശിവപാദങ്ങളിൽ അഭയംപ്രാപിക്കുന്നു. സല്യവിഭവങ്ങൾ സർവ്വവും ഉടനടി കുടവയറിലാക്കിയതു പോരാഞ്ഞിട്ട്, കിണ്ണം, കിണ്ടി, ഉരുളി, ചെമ്പ് എന്നു വേണ്ട കണ്ണിൽ കണ്ടസർവ്വവും വിഴുങ്ങിക്കൊണ്ട് ഗണപതിയും അവരുടെ പിന്നാലെ കൂടി ട്ടുണ്ട്. കുബേരന്റെ അഹംഭാവം പാടെ അടിച്ചുടച്ച് കൃതാർത്ഥനായ ഭഗവാൻ വെള്ളം ജപിച്ചുകൊടുത്തശേഷം ഗണപതി യുണ്ണിയുടെ വിശപ്പും മാറി.

അങ്ങിനെ ഉദരപൂരണവുംവരുത്തി വിശ്രമിക്കുന്ന ഗണപതിയ്ക്കു് ഉഷ്ണം സഹിക്കവയ്യാതായി. എഴുന്നേററ് ജാലകത്തിൽക്കൂടി പുറത്തേക്കൊന്നു നോക്കി അവിടേയോ

"കുളിർകാററതീട്ടുന്നു, ചന്ദ്രികാപ്രഭാവത്താൽ
പുളകാഞ്ചിതയായി ഭൂദേവി ലസിക്കുന്നു."

ഗണപതി ഉടനടി ഒരു സവാരിക്കൊരുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. നടന്നു നടന്നു ഒട്ടേറെ ദൂരം സഞ്ചരിച്ചു. വഴിയിൽ ഒരു വേലി കടക്കുവാനുണ്ടായിരുന്നു പോരെ ദുർഘടം തനിക്കുണ്ടോ കുടവയറും കൊണ്ടു് അതു കടന്നുചാടുവാൻ സാധിക്കുന്നു. ഏതായാലും ഒന്നു ശ്രമിക്കുകതന്നെ രണ്ടടിപിന്നോക്കംവെച്ച് ആഞ്ഞു വലിഞ്ഞു ഒരു ചാട്ടംകൊടുത്തു. അയ്യോ കഷ്ടം പാവം ഗണപതി അതാ മണ്ണുതപ്പിക്കൊണ്ടു് കിടക്കുന്നു. ഗണപതി എന്തിന്നാണു് ഈ ധിക്കാരത്തിന്നൊരുമ്പെട്ടതു്? വേലി കടക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ തിരിച്ചുങ്ങുപോവാമായിന്നില്ലേ. അതു പോകട്ടെ ഗണപതി ഉടനെ പിടഞ്ഞെഴുന്നേററു തനിക്കുപററിയ ബദ്ധപ്പാട് ആരെങ്കിലും കണ്ടുവോ എന്നു നാലുഭാഗത്തും നോക്കി ആവൂ ആരുംകണ്ടില്ല. പെട്ടന്നു് മേല്പോട്ടൊക്കൊന്നു നോക്കി അയ്യൊ, ചന്ദ്രനങ്ങിനെ പൊട്ടിച്ചിരിക്കയാണ്. ഗണപതിക്കു അതു തീരെ പൊറുത്തില്ല. ഉഗ്രകോപത്തോടെ "എടധിക്കാരി, നിനക്കിതു അധികപ്രസംഗമോ? ഇന്നു മുതൽ ഈ

ചതുൎത്ഥിദിനം നിന്നെക്കാണുന്നവരെല്ലാംതന്നെ മിഥ്യാപവാദത്താൽ കഷ്ടപ്പെടട്ടെ'' എന്നു ശപിച്ചു.

"ചെന്തീക്കണ്ണൻ തന്നുടെ സന്തതി
മേക ദന്ത ഗജവദനാ.........................

എന്തിനാണിത്ര കോപം? "കോപം പരിത്യജിക്കേണം ബുധജനം'' എന്നല്ലേ പ്രമാണം മാത്രമോ! ഈ ലോകത്തിൽവീണാൽച്ചിരിക്കാത്ത ഒരൊററ ബന്ധുഃപോലും ഇല്ലതന്നെ അയ്യോ, ഭഗവാനേ, അവിടേക്കു നിശ്ചയമില്ലേ?

ഇതാണു ചതുൎത്ഥികാണുന്നതിൽ സൎവ്വൎക്കും ഒരു ഭയമുള്ളതു്! അതവിടെ നില്ക്കട്ടെ, അനാദികാലം മുതൽ ചതുൎത്ഥിനാളിലെ ചന്ദ്രനെ സംഗതിവശാൽ കണ്ടുപോയെങ്കിൽ എന്തെല്ലാം അക്രമപ്രതിവിധികളാണു് ഇന്നു ആളുകൾ ആചരിച്ചുവരുന്നതു്, വാസ്തവത്തിൽ ഉണ്ടായ ഒരു സംഗതിയാണു്: എൻെറ ഒരു സ്നേഹിതയുടെ അമ്മ ചതുൎത്ഥിയുടെ പിറെറന്നാൾ രാവിലെ വാതിൽ തുറക്കയായിരുന്നു. സാധു സ്ത്രീ: തുറന്നപ്പോഴതാ ഒരു കൂട്ടം മുളയും മട്ടലും എല്ലാംകൂടി പടപടായമാനമായി അകത്തേക്കു മറിയുന്നു. ഭാഗ്യവശാൽ ശരീരത്തിന്നു പരുക്കൊന്നും പററിയില്ലെങ്കിലും ആ പാവം വല്ലാതെ പരിഭ്രമിച്ചുവശമായി ഇങ്ങിനെ എത്രയെത്ര സംഗതികളാണു കൊല്ലംതോറും നടന്നുവരുന്നതു! അങ്ങിനെ വല്ല അക്രമങ്ങളും പ്രവൎത്തിച്ചു് വല്ലവരും ചീത്തപറഞ്ഞാൽ മതി––എന്നാൽ ചതുൎത്ഥികണ്ട ദോഷവും തീൎന്നു! സംസ്കാരസൂൎയ്യൻെറ കിരണകന്ദളങ്ങളാൽ ശോഭായമാനമായ ഇന്നത്തെ അന്തരീക്ഷത്തിൽപ്പോലും ഇത്തരം, പഴയ വിശ്വാസങ്ങളേയും ആചാരങ്ങളേയും മററുംവെച്ചു പുലൎത്തുന്നതിലല്ലേ അത്ഭുതം! "അയ്യോ, എന്തെങ്കിലും ആയ്ക്കോളട്ടെ എനിക്കു ചതുൎത്ഥികാണുന്നതിൽ വലിയഭയമമ്മേ. അന്നു അസ്തമിച്ചാൽ ഞാൻ കൊലായിൽക്കൂടി ഇറങ്ങുകയില്ല'' എന്നാണു് നമ്മുടെ ഹൈന്ദവവനിതകളിൽ ഭൂരിപക്ഷവും നിൎല്ലജ്ജം പ്രലപിക്കുന്നതു. അഹോ! വല്ലാത്ത ഓരോ വിശ്വാസങ്ങൾതന്നെ.

മൈത്രേയി ക്ലാസ്സ് II

ലോകം

———

സാന്ധ്യരാഗത്തിൻ വിരഹാഗ്നിയിലെരിയുമ്പോ—
ളെന്തിനീ പടിഞ്ഞാറു ചെഞ്ചായമേറ്റീടുന്നു ?
പക്ഷിവൃന്ദങ്ങൾ പകലോനെഴുമാലസ്യം ക—
ണ്ടിക്ഷിതിവിട്ടെന്തിന്നു പൊത്തുകൾപൂകിടുന്നു ?
രാത്രിതൻ കറുപ്പുറ്റ കമ്പിളി പുതയ്ക്കുമ്പോൾ
ധാത്രിയെന്തിത്രയ്ക്കുമേൽ ഭീകരമായീടുന്നു ?
‘മർത്ത്യ’ലോകത്തെ പുച്ഛിച്ചെന്തിന്നീമദാന്ധതാ—
മത്തനാം നീലാകാശം തന്മുഖം കൂർപ്പിക്കുന്നു ?
വൻഗർവ്വാൽ മനുഷ്യരെ ഭീതിയേറ്റീടാനല്ലീ
വൻമേഘജാലങ്ങളീ ഗർജ്ജനം ചെയ്തീടുന്നു ?
നക്ഷത്രജാലങ്ങളിപ്പാരിതിൻ നിഗൂഢങ്ങ—
ളീക്ഷിപ്പാനല്ലീ തുറിച്ചക്ഷിയാൽ വീക്ഷിക്കുന്നു ?
പാരിതിലെങ്ങും തിരഞ്ഞീടുകിൽ കണികാണാ—
നാവതല്ലയ്യോ സഹതാപത്തിൻ ലേശംപോലും;
ലോകത്തിൻ ഗ്രന്ഥാവലിയേട്ടിലെയോരോവരി
തോറുമീ നാലക്ഷരം ‘നന്ദികേട’തേ കാൺമൂ;
തൻ ബാഹ്യപ്പകിട്ടിനാൽ മയക്കീടുന്നു ലോകം
‘കമ്പിളിപ്പുതപ്പിനാൽക്കമ്പിതമാക്കീടുന്നു;
അപഹാസമെന്നതെ ബാക്കിയബ് ഭണ്ഡാരത്തി
ലവസാനമായ് നല്കാൻ കാണ്മതിപ്പുതിതക്കായ്;
ഗർജ്ജനംചെയ്തീടുന്നു ഭീതിയേറ്റീടാൻ ലോകം;
തന്നിലുമെളിയോരെ ‘പല്ലിളി’ച്ചുകാറ്റുന്നു;
മറ്റുള്ളോർക്കെഴും ഗൂഢമർമ്മങ്ങളറിവാനും
മുറ്റുമീപ്രപഞ്ചത്തിൻ സാമർത്ഥ്യം കുറവല്ല
എവിടെത്തിരഞ്ഞാലും പാരിതിലസമത്വ—
മൊന്നുതാൻ കാണ്മാനുള്ളു ഞാനെന്തു ചെയ്തീടട്ടെ,
എവിടെത്തിരയേണ്ടു ഞാനിനിയാത്മസൌഖ്യം

എവിടെത്തിരിപ്പുനീ വന്നുകൊണ്ടാലും വേഗം
സായാഹ്നത്തിലാക്കടൽവീഥിയിൽ നിന്നെത്തേടി,
കാണ്മതില്ലയി നിന്നെയവിടെയൊരേടത്തും
മാനസംനട്ടങ്ങിപ്പോയസ്വാസ്ഥ്യം വളരുന്നു
പാരിതിൽ, ഞാനേകാകി, യെവിടെത്തിരയേണ്ടൂ?
സിനിമാഹാളിൽ സ്വൈരവിഹാരം നടത്തുമെ—
ന്നിനവാന്നവിടേയും തിരഞ്ഞു, തിരഞ്ഞു ഞാൻ
കണ്ടതില്ലഹോ! നിന്നെ; കാർമേഘംനിരന്നുള്ള
വാനത്തെപ്പകർത്തുന്നെൻ മനമാം ചിത്രകാരൻ.
(മനമെ, നിർത്തുനിന്റെ താണ്ഡവമവശനാ—
മിവനെയെന്തിനുനീയിനിയും ഹസിക്കുന്നു ?)
ഏകനായ്ത്തിരഞ്ഞുഞാൻ നിന്നെയാനിഗ്രഢത
തന്നിൽ, നീയദൃശ്യമായ്ത്തന്നെ വാഴുന്നു മറവും
പുസ്തകമെടുത്തു ഞാൻ വായിപ്പാൻ തുനിയുമ്പോ—
ളാത്തമോദമോടൊന്നെത്തിനോക്കിനീ മറയുന്നു;
കവിതയെഴുതുവാൻ ഞാൻ തുടർന്നീടും നേര—
മപഹാസത്തെത്തൂകി നീ പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു ;
കാമുകിയേകും മുഗ്ദ്ധഹാസമാമമൃതിലെൻ
കാമിതമഖിലവും സാധിതമാകുംനേരം;
പിന്നിൽ നിന്നൊളിയമ്പൊന്നേററുഞാൻ പതിക്കുന്നു
പിന്നിലേയ്ക്കഹോ ! യന്ധകാരതാനീരന്ധ്രത്തിൽ.
ഇന്നിനിയുയർച്ചയില്ലെന്നിതോയിക്കൂപത്തിൽ
നിന്നിനിക്കരേറുവാൻ മാർഗ്ഗമൊന്നില്ലാതായോ ?
എവിടെയസ്വാസ്ഥ്യം, നീയെന്തിനെന്നെയീ-
ക്കൂപഗർത്തിലാഴ്ത്തിക്കൊണ്ടു കേമനായ് ഞെളിയുന്നു.
ഇല്ല, താപ്രഭാപൂരമൊന്നതാ കാണ്മൂ, ദൂര—
മില്ലിനി, ദീർഘിക്കാതെഞാനിതാ വിമുക്തനായ്.

പി. നാരായണവാരിയർ ക്ലാസ്സ് I

ഇടവഴിയിലെ ഭൂതം

അന്നൊരു ഞായറാഴ്ചയായിരുന്നു. സമയം ഏതാണ്ട് ഉച്ചയ്ക്ക് രണ്ടുമണി. വെയിലിന്റെ ചൂട് അസഹ്യമായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞേതീരൂ. ഞാൻ ഒരു കസാലയിൽ എന്റെ മുറിയിൽ തനിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. കുട്ടികൾ വായിക്കുന്ന ശബ്ദമല്ലാതെ വേറൊന്നും അവിടെ കേൾപ്പാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. പിറ്റെ ദിവസമായിരുന്നു പരീക്ഷ തുടങ്ങുന്നത്. അതിന്റെ കോലാഹലമായിരുന്നു അവിടെ കേൾപ്പാനുണ്ടായിരുന്നത്.

ഞാൻ അന്ന് ഇന്റർമിഡിയറ്റ് ക്ലാസിൽ ഒന്നാം കൊല്ലത്തിൽ പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നു. മറ്റുള്ള വിദ്യാർത്ഥികൾക്കെന്നപോലെ എനിക്കും പിറ്റെ ദിവസം പരീക്ഷക്കു പോകണമെന്നും വായിച്ചില്ലെങ്കിൽ തോല്ക്കുമെന്നും വീട്ടിൽ ഈ വിവരമറിഞ്ഞാൽ ചീത്ത പറയുമെന്നും അറിയാമായിരുന്നുവെങ്കിലും എന്റെ മുഖത്ത് അതിനെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്തയുടെ നിഴൽപോലും കണികാണ്മാനുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു പറഞ്ഞാൽ എന്റെ സ്വഭാവം എല്ലാവർക്കും ഏകദേശം ഊഹിക്കാമല്ലോ. ഞാൻ "ഹമാരിബാത്തി"ലെ ഒരു പാട്ടും മൂളിക്കൊണ്ട് കസാരയിൽ കിടക്കുകയായിരുന്നു.

എന്നെപ്പോലെ അത്രതന്നെ സിനിമയിൽ കമ്പമില്ലാത്ത ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നു ഗോപി. അയാൾ എന്റെ മുറിയിലാണ് താമസിച്ചിരുന്നത്. അയാൾ പരീക്ഷ അടുത്താൽ മാത്രം കുറച്ചു വല്ലതും വായിക്കും. ചില സംശയങ്ങൾ ചോദിക്കുവാൻ വേണ്ടി അടുത്തമുറിയിലേക്കു പോയിരുന്ന അയാൾ അല്പനേരത്തിന്നുള്ളിൽ മടങ്ങിവന്നു.

"രാജു, (അങ്ങിനെയാണ് എന്നെ എല്ലാവരും വിളിക്കാറ്) തനിക്കെന്തെങ്കിലും വായിച്ചുകൂടെ! നാളെയല്ലെ എക്സാമിനേഷൻ?"

ഈ ശബ്ദം കേട്ട് ഞാനൊന്നു ഞെട്ടി.

"ഗോപീ, തൻെറകയ്യിൽ ചേയ്ഞ്ച് വല്ലതും ഇരിപ്പുണ്ടോ?"ഞാൻ വിഷയം മാററാൻ ശ്രമിച്ചു.

അയാൾ കുറെ ആലോചിച്ച് "ഉവ്വ്"എന്നു മറുപടിപറഞ്ഞു. എനിക്കു സമാധാനമായി. "ഹമാരിബാത്ത്" ഒന്നുകൂടി കാണാൻ സാധിക്കുമല്ലൊ എന്നു വിചാരിച്ച് ഞാൻ വളരെ സന്തോഷിച്ചു. "എത്രയുണ്ടു?" എന്നു ഞാൻ ജിജ്ഞാസയോടുകൂടി ചോദിച്ചുകഴിയുമ്പോഴേക്കും, പെട്ടി മുഴവൻതിരഞ്ഞാൽ രണ്ടുമുക്കാൽ കിട്ടുമായിരിക്കാം." എന്നു ചിരിച്ചുകൊണ്ട് മറുപടിപറഞ്ഞു. എനിക്കു വല്ലാതെ ദേഷ്യംവന്നു.

"തനിക്കിഷ്ടമുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രം തന്നാൽ മതി. ആളെ ബോറാക്കൊന്നും വേണ്ട." ഞാൻ പരിഭവം പ്രദർശിപ്പിച്ചു.

"അതിരിക്കട്ടെ: വളരെ അർജൻററ് ആണോ? എന്നാൽ ഞാൻ ട്രൈചെയ്യാം."

എനിക്കല്പം സമാധാനമായി ഞാൻ ചോദിച്ചു, "നമുക്കിന്നു സിനിമക്കുപോകണ്ടെ, ഗോപീ? ദേവികാറാണിയുടെ രണ്ടുമൂന്നു പാട്ടുകേട്ടിട്ട് എനിക്കു മതിയാകുന്നില്ല."

"താനെന്തെങ്കിലും വായിച്ചുവോ? എല്ലാ ദിവസവും സിനിമക്കുപോണം. തനിക്കു ഭ്രാന്താണ്. കുതിരവട്ടത്തേക്കു ഇവിടുന്ന് അധികം ദൂരമൊന്നുമില്ല. വണ്ടിക്കൂലിക്കുള്ള പണം ഞാൻ തരാം. നാളെതന്നെ അഡ്മിററ് ചെയ്യിപ്പിച്ചോളൂ."

"ആട്ടെ, താനിന്നുവരുന്നോ? കുതിരവട്ടത്തേക്ക് നാളെ പോയാൽ പോരേ."

"ഞാനില്ല. അന്നേപ്പോലെ എൻെറ തലയുടെ പിരി അയഞ്ഞിട്ടില്ല." അയാൾ ഉറപ്പിച്ചുപറഞ്ഞു.

ഏതായാലും ഞാൻ ഒററക്കുപോകാൻതന്നെ തീർച്ചയാക്കി. പക്ഷെ പരീക്ഷ പിറെറ ദിവസമായിരുന്നതുകൊണ്ട് കൂട്ടിന്നാരേയും കണ്ടില്ല സിനിമാകൊട്ടാരത്തിലേക്ക് അവിടെനിന്ന്

അരനാഴികയോളം ദൂരമുണ്ടായിരുന്നു. കൂടാതെ ചില ഇടവഴികളിൽക്കൂടെയെല്ലാം പോകേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നതാനും. പോരാത്തതിന്നു് ഇരുട്ടുകാലവും. പോരെ പൂരം!

“ഗോപീ, താനില്ലെന്നു തീർച്ചയായോ” എന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചപ്പോഴേക്കും അഞ്ചുമിനുട്ടുനേരമായി വായനയിൽ മുഴുകിയിരുന്ന അയാൾ പുസ്തകം താഴെവെച്ചു്. സംസാരത്തിന്നാരംഭിച്ചു.

“തന്നെക്കൊണ്ടു വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടായി. താനാണെങ്കിൽ പുസ്തകം തൊടില്ല. മററുള്ളവരേയും ബോറാക്കണോ? ആട്ടെ, താൻ ഫസ്റ്റ്ഷോവിന്നോ സെക്കൻഡ്ഷോവിന്നോ പോകുന്നതു്?”

“സെക്കൻഡ് ഷോവിന്നു്.”

“തനിയെ മടങ്ങിവരാൻ തനിക്കു ഭയമില്ലേ?”

“ഹും, എനിക്കു ഭയം. ഇന്നാദ്യമല്ല ഞാൻ തനിയെ സെക്കൻഡ്ഷോവിന്നു പോകുന്നതു്.” ഞാൻ ധൈര്യം പറഞ്ഞു.

“പോരാത്തതിന്നു് ഇവിടെ ആരുടെ കയ്യിലും ലൈററില്ല. ബാററി തീർന്നുപോയിരിക്കുന്നു. ഏതായാലും ഞാനിന്നു വരുന്നില്ല.”

പ്രകൃത്യാ, വായിക്കുന്ന കുട്ടികളെ ബോറാക്കുവാൻ മടിയുള്ള ഞാൻ പിന്നെ അധികം കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിച്ചില്ല.

“പേടിയില്ലാത്ത മനുഷ്യരെ കാണാൻ പ്രയാസം ചുരുക്കം ഒന്നോരണ്ടോ പേരെമാത്രം കണ്ടേക്കാം”അയാൾ വാദത്തിന്നാരംഭിച്ചു.

“ആ രണ്ടാളിൽ ഒരാൾ ഞാനായിക്കൂടെന്നുണ്ടോ?”ഞാനും വിട്ടില്ല. ഞാൻ തുടർന്നുപറഞ്ഞു. “എന്റെ കാര്യമാണു് ഞാൻ പറഞ്ഞതു്. എനിക്കു ഭൂതപ്രേതാദികളുണ്ടെന്ന വിശ്വാസമില്ലെന്നല്ല ഉണ്ടെങ്കിൽതന്നെ അവയെ ഭയവും ഇല്ല തനിക്കു വായിക്കുവാനുണ്ടെങ്കിൽ വായിച്ചോളൂ.”

"ഉം" എന്നു മൂളി അയാൾ വായിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഞാൻ എൻെറ പഴയ ആലോചനകളെ എല്ലാം മനസ്സിലേക്ക് വീണ്ടുംകൊണ്ടു വന്ന് ആ കിടന്നകിടപ്പിൽതന്നെ ഒരരമണിക്കൂർകിടന്നു. കുറച്ചൊന്നു മയങ്ങിയോ എന്നുകൂടി സംശയമുണ്ട്

* * * *

രാത്രി ഒമ്പതുമണികഴിഞ്ഞു. വിദ്യാർത്ഥികളെല്ലാവരും അത്താഴം കഴിഞ്ഞു് അവരവരുടെ മുറികളിലേക്കുപോയി. ഞാനാണെങ്കിൽ സിനിമക്കുപോകേണ്ട ആലോചനയിലായി മുറിയിൽ ചെന്ന് ഒരുങ്ങുവാൻ തുടങ്ങി.

"എങ്ങിനെയാണ് തനിച്ച് ഈ ഇരുട്ടത്തു മടങ്ങിവരിക" എന്നുള്ള ചിന്ത എന്നെ വല്ലാതെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. സിനിമയിലുള്ള കമ്പംകൊണ്ട് പോകാതിരിയ്ക്കാനും നിവൃത്തിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു ലൈററ് കിട്ടിയിരുന്നുവെങ്കിൽ സ്വർഗ്ഗമായിരുന്നേനേ. എന്തായാലും പോകാൻതന്നെ ഞാനുറച്ചു. അപ്പോഴേക്കും ഗോപിയും ഊണ്കഴിഞ്ഞു മടങ്ങിയെത്തി.

"ഗോപീ! എന്നിട്ടു താൻ വരുന്നില്ലെ." ഞാൻ അവസാനത്തെ കൈ നോക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷെ എൻെറ ശ്രമം ശിഥിലമായി. ഒടുവിൽ തനിച്ചു പുറപ്പെടുവാൻതന്നെ ഞാൻ തീർച്ചയാക്കി. ധൈര്യസമേതം ഞാൻ പടികടന്നു. കുറച്ചു മഴയും ചാറുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതൊന്നും ഞാനത്ര വകവെച്ചില്ല. എന്തോ വലിയ തിടുക്ക കാര്യത്തിന്ന്വേണ്ടി പോകുന്നപോലെ ഞാൻ പറപറന്നു. ഒന്നുരണ്ടു കല്ലിൽ കാൽ വെച്ചുകുത്തിയതൊന്നും കൂട്ടാക്കാതെ ഒരു പ്രകാരത്തിൽ റോട്ടിലെത്തിച്ചേൻ്ന്നു. അല്പം സമാധാനമായി.

സിനിമാകോട്ടയിൽ ചെന്നപ്പോൾ സിനിമ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഞാൻ കസാലക്ക് ഒരു ടിക്കററ് മേടിച്ച് അകത്തുകടന്നു. പിന്നത്തെ കഥ പറയണോ? ദേവികാറാണി

യുടെ നാട്യത്തിലും പാട്ടിലും മുഴുകി രണ്ടരമണിക്കൂർ പോയ
തു് ഞാൻ അറിഞ്ഞില്ല.

സിനിമകഴിഞ്ഞ ഉടനെ നിരാശനായി ഞാൻ പുറത്തേ
ക്കിറങ്ങി. ലോഡ്ജിലേക്ക് കുതികുതിച്ചു. കുറെദൂരംപോന്നു.
ഇടവഴിയിലേക്ക് കയറുവാനുള്ള സമയമായി. "പേടിയില്ലെ
ന്നു"മററും ഗോപിയോട്ട് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും
ആ സമയത്തു് വയററിൽ അല്പമൊരു കാളൽ ഉണ്ടായി എ
ന്നു പറവാൻ ഞാൻ ഒട്ടും മടിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ "പേടിയു
ള്ളവരെല്ലാം എൻെറ നാലുപുറവും നിന്നുകൊൾവിൻ" എന്നു
ധൈര്യസമേതം പറയുന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടവനല്ല ഞാ
നെന്നു സ്വാഭിമാനം പറയാവുന്നതാണു്. പക്ഷെ
"എല്ലാമനുഷ്യർക്കും പേടിയുണ്ടു്" എന്നു് ഗോപി പറ
ഞ്ഞവാക്കുകൾ ഏററവും പരമാത്ഥമായി എനിക്കപ്പോൾ
തോന്നി. ധൈര്യമവലംബിച്ചു് ഞാൻ ഇടവഴിയിൽ പ്രവേശിച്ചു
ഇരുട്ടുകൊണ്ടു് യാത്രയുടെ ഗതിവേഗം കുറച്ചുചുരുക്കേണ്ടിവന്നു.

ഇരുട്ടിൽ കുറച്ചുദൂരം നടന്നു. ലോഡ്ജിനോടടുക്കുംതോറും
എൻെറ മനസ്സിലെ ധൈര്യവും അധികമായിത്തുടങ്ങി.
പെട്ടെന്നു് "അയ്യോ" എന്നു് അറിയാതെ നിലവിളിച്ചു് ഞാൻ
പിന്നോക്കംമാറി. ആ ഇടവഴിയുടെ ഒരു ഭാഗത്തു അഞ്ചുപത്തു
വാര അകലെയായി ഒരു കറുത്ത രൂപം നില്ക്കുന്നതു് എൻെറ
ദൃഷ്ടിയിൽപെട്ടു നെഞ്ചിടിപ്പിൻെറ ഗതിവേഗം ഏറിത്തുട
ങ്ങി. ഉറക്കെ നിലവിളിക്കേണമോ എന്നെനിക്കു തോന്നാതി
രുന്നില്ല. ഒരു കോളേജു വിദ്യാത്ഥിയാണെന്നു വിചാരം അന്നു
ആ സാഹസത്തിൽനിന്നു് എന്നെ പിൻതിരിച്ചു. ഞാനാക
പ്പാടെ കഷ്ടത്തിലായി. ഏതായാലും രൂപത്തിൻെറ അടുത്തു
ചെന്നു് വാസ്തവസ്ഥിതി മനസ്സിലാക്കാൻ ഞാൻ തിച്ചപ്പെ
ടുത്തി.

തലപൊന്തിച്ചു് മുമ്പിലേക്കുനോക്കിയപ്പോൾ രൂപത്തെ
കാണ്മാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. എനിക്കു കൂടുതൽ ഭയമായ. എ

ൻെറ കയ്യിൽ ഒരു വൈദ്യുതദീപമോ ചെറിയ വല്ല ആയുധമോ ഉണ്ടായിരുന്നവെങ്കിൽ ഞാൻ ഇത്രമാത്രം കഷ്ടത്തിലാകുമായിരുന്നില്ല. ഏതായാലും "വരുന്നതുവരട്ടെ" എന്നു വിചാരിച്ച് "കാററത്തു കരിയിലപറക്കുംപോലെ" ഞാൻ ലോഡ്ജിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി ഓടി. കുറച്ചുദൂരമെത്തി തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോഠം, എനിക്കതിപ്പോഴും ആലോചിക്കുവാൻ വയ്യാ എൻെറ കഷ്ടകാലത്തിന്ന് ആ കറുത്ത സ്വരൂപമുണ്ട് എൻെറ പിന്നാലെ ഓടിവരുന്നു. എൻെറ പ്രാണൻപോയമാതിരി എനിക്കുതോന്നി. ഞാൻ നിന്നില്ല ഓടാനാണെങ്കിൽ കാൽ നീങ്ങുന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചാലോ എന്നെനിക്കുതോന്നി. "ഛെ! വിഡ്ഢിത്തരം ഒരു കോളേജുവിദ്യാൎത്ഥിയായിട്ട് പേടിച്ചു നിലവിളിക്കുകയോ" എൻെറ അഭിമാനം വിട്ടുകൊടുക്കാൻ ഞാൻ തുനിഞ്ഞില്ല.

ഒടുവിൽ ലോഡ്ജിൻെറ പടിവാതില്ക്കൽ ഞാനെത്തി ഒന്നു നെടുവീൎപ്പിട്ടു. ധൈൎയ്യമവലംബിച്ച് തിരിഞ്ഞുനോക്കി. സ്വരൂപത്തെ കാണ്മാനുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഞാൻ ലോഡ്ജിൻെറ മുററത്തു പ്രവേശിച്ചു. മിക്കപേരും ഉറങ്ങിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഗോപി മുറിയിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഞാൻ മുറിയിൽ കടന്നതും ചാരുകസാലയിൽ വീണതും ഒപ്പം കഴിഞ്ഞു. ഒടുവിൽ അടുത്ത മുറിയിലെ ഒരാഠം വന്നു വിളിച്ചപ്പോഴേ ഞാനുണൎന്നുള്ളു.

"രാജു, എന്താണിങ്ങിനെ കിടക്കുന്നത്? ബെഡ്ഡിണ്ട് നിവൎത്തിക്കിടക്കരുതെ?"

ഞാൻ എനിക്കുപററിയ ബ്ളിച്ചിനെ അറിയിക്കരുതെന്നു വിചാരിച്ച് മുഖത്തെ ഭയമെല്ലാം ഒരുമാതിരി മറച്ച് ധൈൎയ്യമവലംബിച്ചു.

"വല്ലാത്തൊരു ക്ഷീണം സിനിമകഴിഞ്ഞുവന്ന പാടെ ഇവിടെ കിടന്നു. ക്ഷീണംകൊണ്ടൊന്നു മയങ്ങിപ്പോയി. അത്രയേ ഉള്ളു. സമയം ഇപ്പോഠം എത്രയായിട്ടുണ്ടാവും?"

അയാഠം വാച്ചുനോക്കി രണ്ടുമണിയായിയെന്നുപറഞ്ഞു.

"ഗോപി എവിടെ?" ഞാൻ തുടൎന്നു.

"ഏതെങ്കിലും ഒരു മുറിയിൽ ഉണ്ടാവും. ഇപ്പോഠംവരും" അപ്പോഴേക്കും ചിരിച്ചുംകൊണ്ട് ഗോപിയും അവിടെ എത്തി.

"എന്താ രാജു വല്ലാതിരിക്കുന്നത്?" അയാഠം കുശലപ്രശ്നങ്ങഠംക്കാരംഭിച്ചു. "സിനിമ എങ്ങിനെ?" "ഒന്നുമില്ല." സിനിമ താൻ കണ്ടില്ലെ കഴിഞ്ഞ വക്കീല്?"

"എങ്കിലും അഭിപ്രായം ചോദിച്ചുവെന്നു മാത്രം." "എൻെറ അഭിപ്രായം ഞാനെത്ര പ്രാവശ്യം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പിന്നെ രണ്ടാമതൊരഭിപ്രായം എന്താണ്?"

ഇതേവരെ ഞങ്ങളുടെ വത്തമാനത്തിൽ ശ്രദ്ധിച്ച് ചിലപ്പോഠം ഗോപിയുടെ മുഖത്തുനോക്കി ചിരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കെ. എസ്. ഇടയിൽ പറഞ്ഞു "സിനിമ കഴിഞ്ഞു വന്നിട്ട്" രാജു ഇതേവരെ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിട്ടില്ല അതിനെപ്പററി അനാവശ്യമായി പുകഴ്ത്തിപ്പറഞ്ഞു ആളെ ബോറാക്കുകയാണ് പതിവ്, ഇന്നെന്താണിത്ര ദേഷ്യം.

കെ. എസ്സിൻെറ ഈ ചോദ്യം എന്നെ വല്ലാത്ത ബുദ്ധിമുട്ടിലാക്കി. എങ്ങിനെയാണ് എനിക്കു പററിയ ബല്ലിനെപ്പററി പറയുന്നത്.

"ഒന്നുമില്ല. നല്ല സുഖമില്ല. അല്പം തലവേദനയുണ്ട്." ഒടുവിൽ ഞാൻ തട്ടിവിട്ടു. ഇതു കേട്ട് അവർ രണ്ടുപേരും അന്യോന്യം നോക്കി ഒന്നു പുഞ്ചിരിച്ചു. എന്തോ ആ ചിരി എൻെറ മനസ്സിൽ വല്ലാതെ തട്ടി.

"ഗോപീ, ഇതേവരെ എവിടെയായിരുന്നു?."

"ചായക്ലബ്ബ് തുറന്നിട്ടുണ്ടോ എന്നു നോക്കാൻ പുറത്തേക്കു പോയിരുന്നു."

ഗോപിയുടെ ഈ വാക്കുകഠം കേട്ടപ്പോഠം മുഖത്തുണ്ടായിരുന്ന പേടിയുടെ ലക്ഷണങ്ങഠം ലജ്ജയുടേതായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. ഏതായാലും വാസ്തവസ്ഥിതി ചോദിച്ചറിവാൻ ഞാൻ തീച്ചപ്പെടുത്തി.

"ഗോപി ഈ ഷട്ടാണോ ഇട്ടിരിരുന്നത്?"

അതെ. പക്ഷെ തണുപ്പായിരുന്നതുകൊണ്ട് ഒരു കറുത്ത ചകലാസ്സും പുതച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.'' ഗോപിയുടെ ഈ മറുപടി കേട്ടപ്പോൾ എന്റെ സംശയങ്ങളെല്ലാം തീർന്നു. കുറച്ചുനേരം എനിക്കു സംസാരിക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. ഒടുവിൽ ഞാൻ ഒരു പച്ചച്ചിരിയോടുകൂടി ചോദിച്ചു.

"താൻ എന്നെ കണ്ടുവോ ?''

അയാൾ കെ. എസ്സിന്റെ മുഖത്തുനോക്കി ചിരിച്ചതല്ലാതെ ഒന്നും ഉരിയാടിയില്ല. ആ ചിരിയിൽനിന്ന് കാര്യമെല്ലാം എനിക്കു മനസ്സിലായി.

"താനെന്നെ കണ്ടിട്ട് എന്തേ ഒന്നും സംസാരിക്കാതിരിക്കാൻ?'' ഞാൻ തുടർന്നു.

"എന്നെ കണ്ടപ്പോൾ താൻ ഓടുകയല്ലേ ചെയ്തതു്?'' ഈ സമാധാനം കേട്ടപ്പോൾ ഞാൻ തലതാഴ്ത്തി. കെ. എസ്സ്. പറഞ്ഞു.

"ഏതായാലും സിനിമക്കു പോകുവാൻ കൂട്ടില്ലാതെ ഭയപ്പെടേണ്ട. കൂട്ടിന്നു രാജു ഉണ്ടല്ലൊ.''

"എന്നാൽ ആവകക്കു് നാളെ സീതാറാം റെസ്റ്റ് ഹൌസിൽ ഒന്നു കയറാം.'' എന്നു പറഞ്ഞു ഗോപി അവിടെ നിന്നെഴുന്നേററു.

സി. എം. എൻ. ക്ലാസ് I.

ജീവിതത്തിന്റെ നാന്ദി

(പാന)

പാഠശാലേ! നമോസ്തു! മജ്ജീവിത-
നാടകരംഗ നാന്ദി പ്രദർശികേ!
കോടിസംഭവ മന്തരംഗത്തിലേ-
ക്കോടിയെത്തുന്നു നിന്നെ സ്മരിക്കവേ.

പുസ്തകങ്ങളും തൂവലുമേന്തി ഞാ-
നാത്തമോദ മുഷസ്സിൽ പഠിക്കുവാൻ
നിത്യവും മൽ സുഹൃൽസംഘമൊത്തുകൊ-
ണ്ടെത്തു മക്കാലമെങ്ങുവാ? നെങ്ങുവാൻ?

ആശയങ്ങൾ തെളിഞ്ഞു ധീ വാടിയിൽ
ഭാസിതമായി ചിന്താമലരുകൾ
സൌഹൃദത്തേനൊഴുകി പ്രസരിച്ച
മോഹനമായൊ രക്കാലമെങ്ങുവാൻ?

ഹാ! വിഹാര വിഹഷ്ങ്ങളൊക്കെയു-
മാവസന്തത്തോടൊപ്പം കഴിഞ്ഞുപോയ്!
സാവധാനം നടന്നു നടന്നു ഞാൻ
ജീവിതത്തിൻ പെരുവഴി പൂകിനേൻ!

ആകർഷണമാം സ്മരണകൾ; പിൻവശ-
ത്തേക്കു നോക്കി ഭ്രമിച്ചു ഞാനഞ്ജസാ
നാലുപാടും നിരന്നു ചങ്ങാതിമാർ
ബാലനായ്ത്തീർന്നു വീണ്ടുമീയുള്ളവൻ!

പാഠശാലാം, ഗുരുക്കൾ, പരിസരം,
പാഠമെല്ലാം തെളിഞ്ഞെൻ പുരോഭുവി.
ഭാവനക്കുള്ളിലോരോരിടം പരം
ഭാവസുന്ദരമായ് ദർശിച്ചു ഞാൻ

തുംഗസങ്കല്പ ലോകത്തു മാലേയ
പങ്കലേപസുഖം പൂണ്ടിരിക്കവേ
ഞാനിതാ ഹന്ത കാണുന്നു വിസ്മയാ-
ധീനനായ് ദീന ദീന ചിത്രങ്ങളെ.

പേമഴയും വെയിലും കണക്കെയും
മാമരവും വനവും കണക്കെയും
മോദഖേദ സമ്മേളിത ഭൂതലം
സാധുവാക്കുന്നു വിജ്ഞാന മണ്ഡലം

സാഗരോദകേ പുണ്യയാം ഗംഗപോയ്
യോഗമേലുന്ന ദിക്കിലെസ്സൈകതം
മാമകം ബാല്യകാലം കഴിച്ചോര-
ത്തുമരന്ദ മിളിന്ദാഢ്യ മാധവം

പാഠശാലയിവയെന്മനതാരിൽ
കോടിശോഭയാർന്നെന്നും വിളങ്ങണം.
ഭാവി കാട്ടുന്ന ക്രൂരിരുൾ നീക്കുവാൻ
കൈവിളക്കായി മുന്നിൽ ജ്വലിക്കണം.

എം. ദാമോദരൻ, പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി.

ഒരാശംസ

(കേക)

മാമകവിദ്യാർത്ഥിനീ ജീവിതപഥത്തിലോ—
രോമനഃയരും നവപൂമലർ വാടിയായി,
കേരളക്കരയാകെ ക്കീർത്തിപൂരത്തെവീശി
ക്കോൾമയിർക്കൊള്ളിപ്പൂ നീ, കൃസ്തീയകലാശാലെ!
ത്തുമയിൽ സന്തോഷത്തെപാരം നീപരത്തിയെൻ—
പാവനവിദ്യാകാലം മോഹനമാക്കീചിരം
നിൻപരിലാളനത്തിലീ രാണ്ടുകഴിഞ്ഞതു—
യേത്രമേയറിഞ്ഞീല, ഞൊടിപോലതുനീങ്ങി,
ഇന്നിയുമിവിടത്തിൽനിൻ നിഴൽപ്പാടിൽതന്നെ
യുന്നതവിദ്യാഭ്യാസം നേടുവാൻ മോഹിച്ചാലും
ആയതിന്നവസരം ഞങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചീലെ—
ന്നാകിലുമിനിമേലെൻ ഭ്രാതൃവർഗ്ഗത്തിനെല്ലാം
അമ്മേ! നിൻമടിത്തട്ടിൽ താവളംനൽകിക്കൊണ്ടു
ചെമ്മേ, നിൻസ്തന്യപാനം ചെയ്തീടാൻ വേണ്ടഭാഗ്യം
നിത്യവും നേർന്നീടുന്നേൻ നിന്തിരുവടിമേന്മേ—
ലത്യന്തമൌന്നത്യം പൂണ്ടെത്തേണ്ടും സ്ഥാനമെത്തി
വിജയം കൊണ്ടീടട്ടെ! വിജയം കൊണ്ടീടട്ടെ!
വിജയൻകനിഞ്ഞൊട്ടു കാമിതംനൽകീടട്ടെ!

A. Deir Class II

അളിയും താമരപ്പൂവും

പങ്കജപരാഗപ്പൂരത്താൽ മകരന്ദമത്തനായ്
ഝങ്കാരത്തോടുക്രീഡിതത്തിട്ടുമളിവര!
എന്തിഹ, സമയം നീ വൈകിയ? തിഷ്ഠാലം ഹന്ത
സന്ധ്യയുമണയാറായ് വിരവെവരികനീ.
കമലം നിലയനമാക്കൊല്ലേ ഭവാനെന്നാൽ
വിമലമതിന്നുള്ളിൽ പെട്ടുഹാവലഞ്ഞീടും;
നിശയിൽ ശീതതാപമാർജ്ജനം ചെയ്യീടാനായ്
വിവശൻ ഭവാനിതിന്നരികിലണയുന്നോ!
മധുപ! തവസാന്നിദ്ധ്യത്തിലീ പത്മമല്ലീ
മധുരം മധുപൂരം സുസ്മിതം പൊഴിക്കുന്നു!
മന്ദമാരുതനേറവു രോമാഞ്ച കഞ്ചുകിയായ്
മന്ദാക്ഷഭാവമോടെവീക്ഷിപ്പൂസുമംനിന്നെ
തരളവിവശയാണെങ്കിലും സരളയായ്
സരസംസരസിജം തരസാ ലസിക്കുന്നു
വിരഹയാമത്തിന്നു മുന്നറിവേകീടുന്നു
നിർവ്വാണപ്രദയായസന്ധ്യയെ ശപിക്കുന്നോ?
ശുഭമാംകുന്ദത്തിന്റെ വിഭ്രമം വളർത്തിടും
സുഭ്രൂവാം സുമമോഹിനി! വിരിഞ്ഞിന്നിലയനേ!
അളിപാളികളോടൊത്തന്ന്ശം കേളിയോടെ
കളിയാടീടാൻ നത്തുംനാളെ ത്തൂപ്പലരിയും.
സ്വാന്തത്തിൽ ശാന്തതയോടും വിഗതഖേദത്തോടും
അന്തികേയണഞ്ഞോരീ കാളരാത്രിയെപ്പോക്കാം.
ഹന്ത ഭീഷണിയാകും ഹന്താവുനിന്നെയന്തേ–
ചെന്തീയ്യിലൊഴിക്കുന്നോ? ദലവും കൂമ്പീടുന്നോ?
ആസന്നമരണത്തിൻ ചേഷ്ടിതംകണ്ടിട്ടയ്യോ
മണ്ടുന്നോ മൃഗവരനെരിയുമുള്ളത്തോടെ?
തങ്കച്ചങ്കതിർത്തുകിലൊളിച്ചിതാദിത്യനും
തങ്കച്ചാറിലായ് ഞാനും മുങ്ങിനാൻലോകമുഖകം.

P. Achyuthan Nair.
Class II.

FAITHFUL AND TRUE

MALABAR CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE

1944-'45.

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org